BERGENS MUSEUM
U. B. BERGEN
Ms. 77

U. B. BERGEN
Ms. 77

Severin a Severinsleben

Tvende Rigers
Höyeste Haab i dybeste Sorg
i tvende Kræditter forestillet.
den eene, som første Kræddikten
paa CHRISTIANSBORG
Slott, Siden den
Stormægtigste, Allernaadigste
Kong FRIDERICH den
Femtes,
Konge til Dannemark og Norge, etc.
Velsignede Regerings tiltrædelse,
den XIV. Söndag efter Trinit: A: 11 Sep. 1746.
den anden, som Klage Kræddikten
ved
Höyloflig ste ihukommelses og Höyst-Salige
Kong CHRISTIAN
den Siettes,
Konge til Dannemark og Norge, etc.
Kongelige og Sörgeligste Ligbegängelse,
den 19. Octobris 1746.
begge efter Konges: Allern: befaln: Holdne,
og nu efter
Höyst samme Konges befalning
til Trykken udgiven.
af
P. Herslev
Biskop udi Siell: Stift.

JCKChristie

Den Stormægtigste
Danmarkes og Norges
Lenevolds Herre,
Kanning FRIDERICH
den femte,
Af Guds Naade, Konge til Dan-
mark og Norge, de Wenders og Go-
thers, Hertug udi Slesvig, Hol-
sten, Stormarn og Ditmer-
sken, Greve udi Olden-
borg og Delmenhorst. etc.

Min Allernaadigste
Arve-Herre og Konge,
Ønskes
Trøst, Naade, Viisdom, Kraft,
Langvarigt Liv, og ald Kon-
gelig Lyksalighed
af

Alle Trøstens og Naadens Gud, den allene
vise, Vældige, Udødelige Gud, den Sali-
ge Kongernes Konge og Herrernes Herre!

Allernaadigste Arve
Konge og Herre!

Det skiønt Taler mit Hjerte saa for Deres
Kongl. Maj:t Høilige Døren, reflerer at de
Talsom saa høyt holdt for Deres Kongl.
Maj:t Høilige Øren, det holder ikke af nogen
Indbildning, uden at de Stiller Sig vordiger
til for gaaer at ugiendrages, eller, at ret Kiær
de saa skiønder Deres Kongl. Maj:t Ophøiede, da
de blive høydt de dersom og Skiøde saa skiønne
Dyder, naar de blive Dydt, Skiønt det, som oftest
Haver seil; Dette allerunderdanigst Lydighed for
Deres Kongl. Maj:t Erklæring, som allernaa-
digst Gaar skiønder for godt, det opmuntrer mig det,
som allerede undertrykt, og Kundskaben mig ogsaa
dengang, giorde saa mit Hiertet mig tilbage fra:
Indholden af disse Taler, vil Haaber ikke i Sig
Selv bekiendelig, men Enhver vil høyst be-
undrelig finde mig, blot af den Aarsag Mindre
Holde den tilbage, for ikke paa nogen at og-
saa det Taar, og opvække den Sorg, som Ti-
den og Deres Kongl. Maj:t mange høye og Magtige
Fortrædninger Kunde føre Sig til at glemme
Dette Lydighed for Deres Kongl. Maj:t Erklæring
Erklæring mig og saa den retfærdige. Deres
Kongl. Maj:t Haar vidst, at Deres Høyt Salige
Fr. Faders Uligeuerlige Dyder Gaar Mindet at

Disse Ord, maa skiønt, det jeg bekiender, med alt forgrow og Øydelsrede Skrifft, dog ingen Ordre kiønagtig bortfalde, derfor saa der vores Konge Advocater mod og saa gaa disse mine blandt Mandt giør de skiønne Digter mere ufornøden, mer lige og nødvendige, at og de, som ikke saa kiender Digter, Skiøder, med Ingen, ting, kiøbstæder, og Byder, at spørge ind om Sandhed, de samme mest om Døden, og, Gud skee lov! de, res Advocater ikke for, at opfinde noe om Døden, derfor giør jeg og ikke for at fremkommer dette med mine Døds overtydning; ligger, som det Hele Dags Spil fordum, skrev nu nye Konges Kiæder dette Kiød overvinger, giør det fremmer, Hele det Hele Dags Mærker, og bruger: det Konges Dreng skal Mand indvolge det Dags, kiød at bruge sorød Hans Gram; eller, ligesom det første Ting, Konge Saul sik at Hvorfra da Hand blev Salved til Konge, det, skulde Hand sinde for nu Gram, 1 Sam. X. 2. Det er Guds Visdom, at nu Konge ikke giøre Dage og paa sin Throne første gang, end det første Skin man Hver dage skal Cedre, eller den Kommandø Gram; at Døden skee Hans og paa Throne, som og skal Hunde Hans derfra. Saa er det og nu Konges Visdom, at see til Enden, som Syrach Sager: Hvis din Begyndelse kom de første Ting ikke, og du skal ikke Ende Ophindelige, Sir. VII. 37., derfor bede vi David: Herre! lær os at kunde, at vi skal dø, at vi maa bekomme Visdom i Hiertet! Psal. XC. v. 12. og som Døden

for længst borte og mindst farlig for dem, som ofte
ofte komme paa dem; saa skal det og vore mit
kjære ønskelige, skyldige forventning, at kjære
Gud, at døden maa ligge langt borte fra Deres
Kongelige Majestæt kjærlig, og at Deres Kongelige Majes-
tæts- og Regjeringens Aar maa længst overgaae
Deres Fædres! og dertil daglig at bruge
Davids ord: Herre! Ved Kongen glæder sig i din
Kraft, og hvor meget end sig med din Hjelp!
Du giver ham hans Hjertes Begjering, og negter
ham ikke det hans Læber udtale Selv! Kom ham
kjærlig med Godhed imøde, som du har sat
Guld Kronen paa hans Hoved! Han begjærede
liv af dig, og du gav ham det længst liv altid
for dit Ansigt. Ved ham hvor vor eneste
Hjelp! og skjærm og høre paa ham! Det ham
til Majestæt altid, og fryd ham med
dit Ansigts Glæde, det er Sammen af det,
som daglig bedre, og, saa længe har liv og
Aande, skal bede

Deres Kongelige Majestets
min Allernaadigste
Arve-Konges og Herres

Allerunderdanigst Arve
Undersaat og Allerringeste
Tjener
P. Herfleb.

Bönnen for Prædikten.

Hellige og skrækkelige, dreffes Maadige og barmhjertige Gud og ved Christi Gud og ved Barndommelighedes Fader, hvis dage er skrækkelighed, Herred og Glæde i den Hellige Aand, Vi dine brødre bede dig komme i dag med dit gaa Hjertedrue, og Folk om Landsbyen, ikke allerne i Udvortes Tørst drage, med med Forvig fuld Hjertelyst opne det dit, du har gjort i Hjertet, det Paar din Aand har klagret os, og hvert Hjertet opne os i Vi vide, at din Aand har gjort det, dreffes under Paar Vi os ikke, at gaar i det med dig; Vi legge Haanden paa Munden, og legge os Ørene i Støvet for dine Fødder; Vi bekjende os under din Hellige Aand, at du igjen kalde opne os i Christi Navn: Vi beklage os ikke mere dig, thi Vi vide, at dine Øine ere alle Hellige og din Aand skrækkelig; men Vi klage opne os Ørene for dig, at vore Synder have forvoldet os det Paar, og ført dem bedrøvelse opne os; dig skjønne dine Øine, men os have Mørket blindet; du har taget os saa langt ud saa skjønne et Elendig, og du har ladet dit igjen tilbage fra os, hvad skal Vi dermed at gøre, uden at klage for dig, og bede dig om Naade, at du ikke skal finde os Mødige at beholde det længere: du har taget os saa vide, dreffes ere Vi saa blinde, og Vi have os saa vide under din Talemodes Skygge, dreffes ere Vi saa dumme opne at famle det, og lade det følge tilbage uden bedrøvelse, det som dog skjønne dig til, og du har skjønne det til mig: Forlad os, kjære Fader, at Vi ere saa skrøbelige, ja du har gjort mere med os; du har jo ladet fra os, uden det du har gjort os igjen, du har ikke kun bøjet ned os, og dog ere Vi saa skrøbelige, at Vi ikke kan finde os dermed; Vi ville ikke give slipper det, Vi have, og Vi ville gjerne beholde det, Vi

Herre Jesu Christe, i Naadens Aar 1708 den 25 Januarii, Dag Pauli Omvendelse, er Du bleven mig saa naadig og barmhjertig, at Du har ladet mig opleve denne Dag, hvilken jeg nu begynder at tilbringe med Bøn og Tak for Din Naade og Barmhjertighed, som Du mig saa mange Gange har bevist, og endnu daglig bevise mig lader. Jeg takker Dig, min Herre Jesu Christe, for Din Naade, som Du mig i Dit Ord og Sacramenter tilbyder, og for Din Barmhjertighed, som Du mig daglig lader vederfares. Jeg takker Dig for Din Godhed

ellers i vor Daar, og Glædrus ellers i vor Hierte,
for os af det ord, hvorudi vi kand vor Brødre vorde
uden at forsynde os, med dig, mon og hvorledes vi
midt i vor Brødres dog bør glæde os i dig,
kiende din Troefasthed, og prise dig i de mørke
dage saavel som i de glade: Hør os Kiære Gud Fa-
ders din Søn vil vi.

Det Hellige Evangelium til den XIV. Søndag efter Trinitatis findes i Luca: XVII. Cap: fra det 11. til 20 Vers.

11 Og det hvergang sig, vor Herre drist til Jerusalem,
og drog midt igiennem Samarien og Galilea,
12. og som hand kom til en landsbye, mødte
ham ti spedalske mænd, som stode langt borte,
13. og opløfte deres røster, og sagde: Jesu, lærer, forbarm
dig over os, 14. og da hand saae dem,
sagde hand til dem, gaar bort, og bestue Eder
for Præsterne, og det skede, da de ginge bort,
bleve de rensede, 15. men een af dem, da
hand saae at hand var bleven helbredet, vende
sig tilbage og prisede Gud med høy røst; 16. og
falt paa sit ansigt for hans fødder, og takkede
ham, og hand var en Samaritan, 17. da Jesus
svarede, og sagde: vorde ikke ti sat bleve
rensede, men hvor ere de nie, 18. ere ellers
ingen funden, som vendte tilbage, at gifve

Gud spurte, siden denne Prøvetid d. 19. og Jakob sagde til ham: Stat op, gak bort, din Tid er kommet nær.

Indgangen.

Det Folk er paa Himmelen, det er vore Venner i Landet, Folk er som vore Venner blandt Fjendtlige, Venner ogsaa som Folk for Undersaatter, Ved Folk forstaaes de mørke Skyer, som ingen kan see ind, den oplyser den gandske Himmel-Bue, Bedrøvelser den gandske Forsamling med sine Pærer, den Bedrøvelse eller Bryderi og Vogenders Ting; naar det er mørkt, siger David, da vorer jeg de Vilde Dyr, og gaar ud paa Jagt, men naar Solen opgaar, da ligger de i deres Huler, og Menniskene gaar ind til deres Gierning, Psm. 104. Paradoxe er vore Fiender som Venner for sit Land, Hans Øyne ogsaa ligesom Lynet ligge, for. adrive vor Herres mørke; Klokken ell. nedtagelsen er vore Venner blandt dem, da bliver det klart som for Gaar mørkt, Psal. 68. Postille Lu. vention: / de som for gik paa dem, de sang bag i Skiul, de Skiule og Grus for vore Venners Aasyn, vore Venners Øyne de sforbrøde de ond, Prov. 26., dog imod de dette sandags og hvorfaste glade sig ved at Skiul vore Venners Aasyn, ligesom mand efter mørke og taage fulde dage Bedrøvelse ved at see Solens Lys; for nu da som Venner som vore Fiender i Landet, saa gaar vi i dette Land sørge over forandring paa Vor Horizont: Ch

Ordene lyde: Gud, vi have hørt med vore Øren, vore Fædre have fortalt os den Gerning, du gjorde i deres Dage, i de gamle Dage. Hvorledes kunne vi da tro, at Gud har forladt os, naar vi ikke have hørt noget om hans Gerninger i vor Tid?

Ak dens Broder ypprørske Gjerning, som skal oplive
os, og komme os ind til den sidste Ære glemme Vor
Herre, da mig nu er bekjendt, at Frue dom
sin vrede over os i dag paa dette Sted, da vi nu
i disse kummerlige omstendigheder, og Øjeblikket
Herre dragt, som just i dag er anlagt, kjære
skulde kjøbenhavn Byes Over NORSKE,
som ikke allerede allerede har kjendt sin
Velsignede regjering, men og nu indtræder
det store Kongelige Slot til Christian, og paa alders
tegn i Christian Haand sin Høyelige Faders
Throne og Kongelige Ord, saa vidste vi alle til
vor Indgangs tale at finde begynnelse ved
i Skriften, ved de som vi finder for vore
nærmeste Skjæbne, ved gange optegnede,
baade i Kong: 10: v: 9: Saa og 2: Krøn: 9: v: 8: Vær
vor Gud Herre lovet, som haver lyst til dig,
og haver sat dig paa sin Stol til Konge
for Herren din Gud, efterdi Gud hafde Israel
kjær og vilde opholde dem, da for satte
som dig til Konge over dem, at fremme
Dom og Retfærdighed. Ordene er talde
af den viise Dronning til den viise Konge: Den
vingre af Faderen hafde sagt om den unge Konge
Salomons Mueste regjering, thi og saa der
udi er Kongen som Salomo, at ligesom Salomo
glædte sig ved kjære Konge skjønne, den herre
lig vidt og bastig ud, saa og vor Konge viise
som skjønne Throne i alle Land vil spørge og
undres, Gud hafde begavet denne unge Konge

Herren Gud, du har givet din Tjener til Konge i min Faders David Sted, og jeg er ung, og ved Herren min Udgang og Indgang; dit er: Hvad mig kan mødes og for stå, da gik min Tjener at spørge hvert, at han kan dømme dit dit Folk, og skjønne, hvad godt og ondt er, 1 Kong. 3, dette skyldte af Guds Visdom udbrede sig i alle Land, men Dronningen af Saba, som og Folk har hørt, lod sig ikke nøje med det skyldte, hun havde hørt, hun tænkte: man skyldte kan gjøre mere end vraf, end det er, hun skiel og Folk er den rette Regjerer-Konst, og der for skulde hendes Ting med større Ihuskom; hun kom, hun saa, hun fandt, at skyldte langt fra ikke havde givet fornøjet min forlydte vraf, det er Sandt, sagde hun, hvad jeg har hørt i mit Land, og mig er ikke halvdelen Dagt vraf, du har mere Visdom end det skyldte jeg har hørt, derpaa er det hun udbryder med hver Indgangs ord: Herren din Gud skal lovet: hun sætter paa Kongen, og giver sig den Tilfredsstillelse, at Gud maatte have givet ham Tiltro, efter, at Gud har dadt ham i sin Ungdom paa Tro, troen, og det skadelige Ihuskom, og givet ham saa megen Visdom derfra; hun forvæg sket, og tager sig Lejlighed igjen, til: Gud maatte have dette Tiltro, efterdi Gud sørger, at den skadelige Konge, hun skulde Lejlighed til Forundring, og staae i Tvivl, hun vilde ikke,

Herren Gud Zebaoth navnet helliget, og Gud
Kirken, de maae bygge Herren Gud nogen Tiere;
Copper Herren Gud, som handle dig Tiere, efter
dig Land handle Herrede Tiere: Gud Israels Aan
den de Retfærdiges, Herrefor Gud har givet Sam
uel Konge, han og det imode, Israel Land ve
dersynde Konge: da begynde du Herren Gud
rom, Herredi Gud handle dig Tiere, Herrefor Ha
stand handle dig til Konge, rom det gjøre Hegnen
Gud beskuendes sig agerer, og sinder rom anden
Herrens Aanssyn. Herre! Gud maae Israels
Herrede Tiere; det er Sandt, Vil Gud sige, Israels
Gud ikke holde dig Tiere, han handle Land ikke
giort dig til Konge, men maae jeg bekjende
om, han har du frem mindre got drage ved
dit Folk; du har bygget, de Høje nedbrudt, du
har nødgjort og Torgen, de Høje gaaet og forder
lovt, det ha har Gud velbehagelig holdt dig Tiere, men
i Sandhed Land maa og Høje Herrede Tiere og
nogen Tiere, efterdi Land har bekjendet dem
Fædres Konge, Gun Kirken, at Gud handle Salomon
Tiere, og det Høje Land hjertelig, og derfor
i Israels Barnedom fik det Klage, Israels Gud
Herren Ekkelige, men det Hans Gun til
den Kirke Gud nogen drage, som dig Gud har gjort
Samuel Konge; Hjorde Konger var begge Gave
af Gud som de gode; Gud gjøre Konger i Vrede
de til at give et Land, Land gjøre og Konger
i Hjerde til at straffe et Land, Hos: 13. Falle
Glanter var af Gyrden, begge Øre Tover
som Kniger, som Mandstokken, der gloder,

Jesu vor og alle Kongers af Gud, der er ingen
Øvrighed uden af Gud, siger Paulus Rom. 13.
Ved mig regjere Konger, siger Visdommen Prov. 8. men sin Lyst,
er det mere end nok, at Gud har givet Hver,
sine egne Konger, som vor Skrift, og vide i Guds
Ord, uden billige og at skrive, beskikke, ansætte
Øverste Herre, derfor har Gud skikket dem
den tid Konger; Gud sagde ved Profeten Salomon,
som vor Skriften for Øverste, sin Lyst siger Guds
ord, at Gud har salvet Salomon til, fordi
Gud har skikket sig paa sin egen Throne, Gud
har salvet sig til, og skikket sig paa sin
Throne, se i 1 Krøn. 29, derfor sit rette Navn, alle
paa givvidig til sin Statholder, at repræsentere
Guds egen Person, sig rudnu mere, ikke alene,
Gud skikket sig paa sin Throne, men og sit du
Rige Herre Konge for Herren din Gud, se regje,
er for Gud beskrevet, som til Ære, rette Gud
Land og Undersaatter; det er det samme, da paa
siger paa saa gyldige: den som skal herske over
Mennisker, skal vere ven Herre i Guds
Frygt, 2 Sam. 23. naar ven Konge ikke er Gud,
frygtig, da kand Gud ikke sige det skikke paa
Guds Throne for Herren sin Gud, det skad
Gud giør det giør Gud ikke i Guds Ord, som
ven Guds Statholder, men det giør Gud imod
Gud, blot rette regt dømte og dømme, Gud glem,
mer da at Gud skikker paa Guds Throne, for Guds
Ansigt, men naar ven Konge frygter Gud, da
har Gud Gam Ære, og fordi Gud har Gam Ære

Jsra Skiinkers Gud haun lad sit Folk, Jsrael sin
Kiær, derfor sidder det saa vanskeligt: Fyrst
vsskede Pion, derfor udvalte Jsrael sin Tje-
ner David, Psal. 78:, hun agtede da Salomon ikke,
salig, ikke fordi Jsrael sad paa Hesten, de vare
Hesten Jsrael skrækkelig blodrydske nok, og vare
krigs lyng nok, men fordi Jsrael sad paa Guds
Hesten, fordi Jsrael sad paa Hesten for Herren
sin Gud, fordi Jsrael var gjenfødt af Gud, som vore
Fædre, lad os vore Konger, unge Hunde agtede og
Folket ikke salige, fordi de havde taget saadan
Konge af Gud, havde Gud ikke sagt Salomon
Kiær, unge Hun, saa havde Jsrael ikke ladet
sin Krone paa sin Hesten, end Kjødet Jsrael
var Davids Pon; Gud vidste vel Tusinde Vejr
at hindre sin Fred fra Hesten; og havde Gud
ikke sagt Hesten Kiær, saa havde Jsrael ikke
gjenfødt dem saa vidt, saa naadig, saa forbrigt
vore Konger, og ikke gjenfødt sin saadanne vel Kon-
gelig Fyrstelære, baade Naturens og Naa-
dens Gaver for ligger unegtelig dybfød i den
nye Fornemings ord, ja for ligger grundig den rette
Lære, at det er umueligt, at skille vore
gudvise Mesford fra sit Folkes Mesfordt, den
vore skal vore Lykkelig Ord den anden, ellers
vor de begge ulykkelige, saadan gaar alle kir-
kens Historier igiennem, og for at hindre dog
exempel, at vore Konger kan vorde Lykkelig, eller
kunde sig Frelse Lykkelig, saa snart Jsrael kas-
ter sit Folkes Mesfordt fra sin egen, saa
længe Jsrael ikke kan Tage sin Lykkelighed dennem

at giør sit Folck lyckeligt, naar Gud er lyckelig kommen, at faar stor rigdom, naar Gud lader, gud tager herre, over vinde Fiender, Gud legger Noder, naar Gud kommer os til hiælp, Da er Gud saa retfærdig, at belønner, at vred, Sagt og ustyrelig Folck det giør os, naar Gud lader os faa en Konge, som er Omnipotabel Conquerant: ung! den vores lyckeligste Gud ikke forsage vden den os; Gud naar faar Konger lider, Gud naar og faar Folket lider, saa er Gud Herr begge lyckelige med hinanden, og saa længes begge lyckelighed i Kongens person, som er det Centro: for Gud Gud hafde dig kiær, giorde Gud dig til Konge, og fordi Gud hafde Fraal lider, giorde Gud dig til Konge, at Gud giorde den begge lyckelige ved dem som Konge; nu da, denne Kiær Kommelig har Gud sagt, Hvor for Gud har giort Salamon til Konge; fordi Gud hafde dem lider, ung: fordi da Gud hafde Fraal lider, ung! ikke vor at dræbe, men begge dræbe, fordi Gud hafde den begge lider, Gud gior den begge lyckelige, derfor gaar Gud den Kiærligste Konge, til det Kiærligste Folck. Nu Kiærre Sön og det maadt og Kiærligste, hvortil Gud har kaldet os til Konger, ikke Fiender Fraal op; uden hvorledes skal det, skee det, skal fornemme Dom og retfærdighed. Guds Aand er et retfærdighedes Aand, siger da Ord. Naar da Gud giører Kongen sit eget Aand og Aand i hiertet, saa vil Gud ikke, at

Spiærd i dress Haand, Stal forvundes aller forspildes, men det Stal blive, som det er, bliver i dress Haand, som det var i Sauls Haand, at det forlighds Spiir. Paa saadan Ingruter brugr dress Spiir, det er, dress Hold, til andet, end til det forlighed, saa er det ikke Kongen Guds Spiir, og saa er det Luter misbrug af dress Hold; Gud sagde dig paa sin Stol sagde han, og min sagde David: at det forlighed og Dom er hans Stols Forets befæstning, Psalm. 89. Ellers skiede Kongen paa Guds Stol, for at sidde Dom og Retfærdighed. Gud skiede, at Salamon, Stiede opsiøges over alle Kongen, Gud vil, ske og, at Hvide, Stiede opsiælges, sagde Profeten; men Spørgsmaal Stiede bygge dig sang her: enten Salamon, Stiede blive stor ved Hvides ødelæggelse: eller, men Hvide, Stiede opsiælges ved Salamons forundgundelse, Herre, engrundlund! bygge dette Stiede stor ved ret og det samme uskiedte, ved at fremme Dom og Retfærdighed. enten man maa ansee denne Profets Compliment sigendan man vil, saa bliver dog den allerklareste og ærligste forstand af Guds ord, denne, at det ærligste skiedte, skaffe til en Kongs Regiering, ofte, som til et lands, er det: at Dom og Retfærdighed fremmes; saa at Summen af hver Indgangs ord, og Summen af Profeten, gudskickning bliver denne: det den Naade, som Gud har bevist Salamon, at giøre sam til en Konge, skiedte er en Hyrde, at drage,

dhuskyar, vru krstandig omsorg, krstaan
rgrudlig drvedj; at Gud drvord sar saars
krjlighed og magt i Gudrnes, kal at giv
dvgrt godt, at giv vt land-lykkeligt, at
sjelen Gvrand og, vrd at frrnnes dom og dvd.
sforbligbed, Gpkelt kal bvrigr Gam vru dag-
lig Gead i Gans Paud, Gpris i alle land,
dvr af ved Grndru, kirrligbed af kal Goek,
at borrs af dru paa Gudrnes, at bvr dvs
kjrs daud, Gom Kreftu Galv; og ligGa i
dru klaad, Gud krjaftr kal Goek, at giv
dom Salamon kal Kongr, krstaan drvudj, at
de blivr lykkeligbed Gom, naar Gud Gvdrr
dom og dvdsforbligbed; Gudelig kjaftr og dru
kjdr Dronning, Gpad Gud Gkal Gamrigjvs for
kaadan Gin dobbelt klaad, daak mod Sa-
lamon og Gvare, nml., at dt Gkal vr kvinds
for vru klaad, at Gud Gkal lakkes og Gri-
Gres dvfor, at dt Gkal Gkjvnnes af alle, at
Gud kar gjvrt dt kal dvs krfter, Grvrru din
Gud bvr Lovrt, Gom kar kaft dig kidr, Gom
kar kaft Gvare kidr. Derfaa Gkal Gud
kamlon og Gpris af Kongen, at Gud kar kadt
Gam paa Gin Gtol, gjvrt Gam kal Kongen,
og dr kal gjvrt Gam Gjædom og kjrster
kal at frrnnes dom og dvdsforbligbed. Gud
Gkal kamlon og Gpris af Goekrt, for Gpris
krster, kal Gpris lykkeligbed at frrnnes, Gud
kar gjvrt dem Gaadan Kongen, Gom Gpris, Gom

klaarlig, saa sät Folket ofstrunk og drees brot
fögrunk Konge; Herren din Gud vorr lo-
ffet! Det er det vrunste, Gud fordres, det er
det yngste Gud land spor, baade af Konge
og Folket, at de bygge gudvelig low Gud for
det, som er fruesagt til bygges eftkaligst.
Da Saul blev stadfestet til Konge i Gilgal,
da staar der: De offrede dek offer til
Herren, 1 Sam. 11. Spiselt Ox og Fäder
stredt ved de fölgrunk Konges, Davids, Sala-
mons, Ezechiæ Tiltrædelse; og det vrunde,
som fer fordres af Herre; Ej saa fordres
det: Tilbet herre sapre eftst til Herrels
Ærgrelse, og dyben tro spekpillige Hjerte
Folket, de lowe Herren, Jud. 5.

Herr stor Aarsag har da alle det Danske
og Norske Herre, at ofre Gud paa denne
Tid low og takfigelse, for den store Naade,
Gud har bevist bygge disse Riger, at Sand
har given os den Salomon til Ærgrelse
i Krone og Gave; Ej Salomon og Frede-
rich, rette og sanne Krone, Salomons
Krone kand ikke gives paa Danske andre
Arves ved Arvelig, og Frederich paa
Norske er Salomon, den Salomon
den Gud har given sine til at spille
given sät Folk eftkaligt, den Salomon, der
slagen kan sin, alene vorde straf i Ærgrunde,
for at sin Ærgerning har given Krone
af sin Fiender, og forsiag paa Naadig Hiel

og Faderlig Regjering. Jeg taler ikke ret
hvad om Salomons Visdighed og Udmærkelse gr,
skal, ikke om hans Herlighed og Kongedoms Kraft,
da det er unødvendigt, at Skriften ikke udvi,
ser, i hvad Alders han fandt hvad til sin
Regjering, fordi Gud siger ikke, at om han
skulle dømme sit store Folk, mon ret,
for den Visdom, Gud betroede ham, for
uddrel kan; ikke heller udmærker Skriften,
hvor gammel han blev, som er ret ufødvæn,
digt, og ligger at udmærke sig de andre Konger,
blot hvor siges, at han regjerede i 40. Aar,
1 Reg. 11. 42 Chronologien udregner hans hele
Alder til 60 eller 63. Aar, naar det nu for,
er: Han regjerede i 40. Aar, saa skulle,
at han har været ved 23 Aar, da han
blev Konge. Regjeringens Aar kand vi saaber,
ved Skriften bevise, og ved tillid Grund
af Gud selv mange for Davids Salomon,
som i hans Alders Aar begynder sin
Regjering; hvor vi da ikke antage, at
Salomon regjerede af Faders Ordre af uvis,
hed, og Valgskab, ikke allerede ved Mindre
aar af gandske Hjerte: Lover vor Herre
sin Gud, som har valgt sig klar, og sendt
sig paa sin Stol, til Konge for Herren
sin Gud, og lover vor Herre sin Gud, som
har valgt sit daarlig og klogste Hoved til
og skikket sig til Konge, at hjelpe sit
Folk, og forrette dom og det forbedste.

Sandelig har Gud talt vor Velsignelse, og
vil hjælpe Dalige Konge Liv, og hvis Land
havde sam Liv, Skjønt Land bort med sin
forvendte Liv, giver Ære med sam, og fylde
sans Lovsang, og sagde sam paa sin Vors Vej,
Apoc: 3. Paa sar og Gud talt sans Ord Liv,
giver Ære med sam, sat sam paa sin Vadres
Vej, for vil sam at giver Ære med dets
gamle Land, og vist at Land sar skrevet Liv,
Dit gamle Land, og alle dets Natur ændre sig.
Vor Bøn og vaabe i dag igjennem vor Mund,
som Venjamitterne fordum vaabe til Kon-
gen: Dine vor Øj, Øj holde os til dig, du Skal
Vor Gud, Herre, Herre vær med dig, Herre Gud,
vær med dine Hjelpere, thi din Gud hjelpe
dig, 1 Chron: 12., og skrev Vidal i samme Bog
sige med Daniel: Du Herre Konge, Gud giver
dig Lange at leve. Dan: 6. Alle som Benaja
Jojada Vor Fader: da Salomon blev ud-
vaabt til Konge: Amen, saa sige Herren,
min Herre Kongens Gud, som Herren sar
vært med ukn Herre Konge David, saa være
Land og med Salomon, og giver sans Vads
Vorde, end mine Herre Konge Davids Vad,
1 Kog: 1: uden det, som undre Landet, at Øj
ikke saa Land glade os over deres Guds Velgjer-
ning, som Øj Gud, og ikke ved Skaden, glade
Land grædte Gud for deres Vaade, som Øj
havde, det holde den Dorg og Bedrøvelse over
det Tab, som Øj ikke ved Land for vinde,

Naar nogen ner til opmuntre os til at glæde
os i Vor Konge, og prise Vor Gud, da gaar det os
som Jøderne, der sadde ved Babylons floder
og græd, og hængte deres harper paa pilene,
og naar nogle til dem, de skulde synge en Sang,
og spille i deres hjerte, da svarede de: Hvor
skulde vi synge Herrens Sang, da vi
kunde ikke glemme dig Jerusalem: Psa. 137.
Hvorfor kan vi da glæde os, og takke Gud,
da vi kan ikke glemme vor Tider, vor Øvrighed,
vor ordinære Christian: Tænke vist,
vi for Guds forsorg for os, vi for, at vi kan dag,
sige at glæde os, men, hvor kan vi, vor tak
er for stort, vort gaar for dybt, vor Sorg for
ner, hvem kan glæde sig, da det gaar til kand
os om brødrøvrighed, om vi ellers kunde glem,
mer: men det er just det, som vi af vor
dags Evangelio vil lære fortrolig underdanig
at handle om; det vor brødrøvrighed, saa billig,
mindes, dog ikke bør hindre vor takken,
mindelighed imod Gud, at vor Sorg, som ellers er
os nødvendig, ja pligtskyldig, den gaar for,
vidt, naar den ofringer vor andre pligter
mod Gud, at omendskiønt Gud har vørt os
paa det ømmeste Sted, saa har kand dog ikke
giort saa ilde imod os, at vi kan intet at
takke kan for, og vi skulle ikke bør giøre, saa
gode imod kam, og glemme vor tak og priis; Jeg
siger kan, at dig nogle kunde tvivle nogen kaarde

Trøst, som minder Kundskabs Lærdom, sig i dag bør saare øyne til, som at taler ord i vinden, ud just denne Trøst; ikke dromindre, da den minder, saare sig bruger mig dvask, som sig kand, og da, naar sig gaar ad andre forbi i Trøsten, da ligger dog ikke os klart for øyne, som sig kortelig vil forestille: Een høyst bedrøvet Flok af Christne, som hvidt i deres Bedrøvelse saare saare agtag at takke Gud. Derudi vil vi bemærke tvende Ting.

1. At bedrøvelsen i sig selv kand vore lovlig og billig; thi den
2. Naar den findes hos Christne, ligger ud med Gud, bliver den Synding og Ubillig.

Herre! Hjelp! Herre! lad det vel lykkes!
Amen.

Textens Afhandling.

Vel siger Apostelen St. Jacob: Lider nogen bedrøvet, eller, lider ilde, kand bede, er nogen glad og vel tilfreds kand synge, Jac. 5. Pslm. sjunge og spille, at bør passer sig først i Sorg og bedrøvelse, inen Sang med Gude lov og

Jesus, til Glædelig Tiders, ikke dog uvidende, som nogen i dette Liv uoplig kand kaldes for Glæde, at kand jo vidst i Glæden Sørge nogit, og bedrage til nogit, at bruge den, som ikke gielder nogen Christen, som ikke bedrøvet, at kand jo vidst i bedrøvelsen Gud Helgiørelse, og taket kand forlose, lose og frelse kand; det, der glædelig skal være, som det ikke glædelig skal, fordre det paa det Rod, 1 Cor: 7., Som de ikke, dem bedrøvede, dog altid glade, fordre det paa andet Sted, 2 Cor. 6. Vore egen omstændigheder paa denne Side, minde os om Bygge dette, det det vi for forøgelse, er bedrøvelig og sørgelig, og kunde giøre os trøstløse, om vi ikke vare det; dog, om vi aldrig saa nogit Sørge for øjnene, om aldrig de sørgende Verdens saa Lyd, opvinde os om Sorgens at forstøde og billige Anfægtelser, saa finde vi dog rigelig det saa sig selv, og det taket, vi saa gjort, ere saa stolte og bedrøvelige, at der i Sandhed ikke bør, sørges at nogit, skal minde os om Sørgens pligt; det saa ingen saa, at det nu skulde klages over os, som Christus vinger siger: Hvem skal dig lægge denne Byrde ned, den er dig den, som skulde saa Sorgen, og da dør til dette Ord taket, og siger: Vi ske, er ydmelig for dig, og vi vilde ikke Sørge,

Matth. 11., Herre i Himlene, for hvilken vi have
opmuntring til at søge nåden i Jesu navn,
ved til at bøge; hvilken paa den anden Side,
Guds forsorg, og klaar for os, i at opvække
vort tab, lige vor Sorg, for baade vor Saar,
mindre os om, at vi bør af hjertes kjær og
hvide Sam; og jeg tvivle saare, at ikke vil
snart saadanne fos os, og blive hanstelige, til
bøglig at forkynde Ord; thi Sorgen, som var den
første, da var den gudvelgte stille, og saa hen,
fordi det at skue ikke vil end gloden kommer
ind, allene saa kun, ved og paa, naar vi see,
at vi have adkomst dertil, og derfor begynder
vi vore opmuntring til det sidste, ved til det
første; Dennes hjerte midt i sin allerstørste ben
drøvelse, da Jesu var bevæget alvorlig, Jesu
sagde sidst, ja alt paa vor gang, og skarlig
mindste trøst til nogen Lidelse, dennes Jesu
dog, sagde jeg, kjær og hvide Gud, hvor meget
mere vi, som saa trindelig for Guds forsorg
og hjelp, som allerede for det sta stor, Gud
har bevist til vor Saar, ja Jesu Ord,
mangen dvæle? dennes Jesu sige: Herren
gode vi Herren tog, Herrens Navn vore
Velsignet og lovet, Psal. 113. Hvormeget
mere vi, som Jesu prise det om igjen,
og sige: Herren tog vor synd og vanskelig vor
Kjær, vi dennes venner, Herren gaa igjen
ved ligesom synd og vanskelig vor Kjær,

som vi selv kunde bryde og ønske den af Gud, skulde da Gud af os miste sin Lov, saa maae vi vrages blandt dem utaknemmelige i vor Dages Synagoge; for da at mindes, at vor Broder døde, saa billig som den Dør, ikke bør Fader vor, Skiønsomhed og Taknemmelighed fordre, saa er vel ikke gaar let, kortelig at forestille af Troen: En flok af Gyst Broder maae mindes, som mindt i deres Broder Nød har faaet Naade at takke Gud, og glad dog; og dennem ikke at forsynde. Troen siger: Her møder jeg Ypperstepræsten, som for os bad, døde og stod op, Jesus Christus! for dig maae jeg dem os. Vi vil ellers ikke findes os i at tale om disse naturlige Ting skiønt denne Broder Synagoge Gyldom er, Gud vor Lov, ikke saa bekiendt for os, som i de Lande, saa er den dog nok som bekiendt for dem, som ikke er af for fremmede i Skriften. Vi vil og ikke spørge om den at sige, uden som den da var, spurgte vaar, eller af sand Tand, uden at den var vaar en Samaritan, om at vaar Lykige eller dige, for mine eller vrige; men vi for den at blot at nøde deres Broder;

Hvor ulägr dröms Wælkaar kunde vörre i andre
maader, da saa dröms elendighed og dr-
dömmelse ud gjört dem ulägr, og dröm for
samme at skulde sig, som vare sted af ved dr-
dömmede ødelæggelse. Dröms dödömmelse
var ganske kallig, og ingen kunde lagr dem
den gek op, uden ded for dem dröfor; sig at saa,
da forlovet dröms kiöreste, de saa, dröms
selskrud, det Elevadis som vi ved Kiöreste,
förend det var kabt; og i den sted kaud den
forsamling af 10 personer vörre ved Bilen gaa
var ödömmelse, da ved ded lagde Gud, ad
lagr bort fra det land ved kiöreste Ni saa,
ved dyre kaarste Elevadis Ni vjrk, som Ni
virkelig kunde sige, ad vor Herre og Ni Gjord
fordj saud Ord ganske samt fuldkomt sig
Gud og os, Deo & Populo, ded log Gud vort,
og ded saa ufornuftelig, ikke som Faraos
gav vor Forfædre, men Salen Ord fra Him-
mel, ikke som Kong, men som Fader for
sit Folk, ad Ni maatte staa tilbage for ond,
som Eliseus, da Elias blev optagen
til Himmelen, og maatte skaade, ad ein
Ædr. mein Ædr. Israels Vogn og saus
dreiere, 2. Kgl. Her vare Ni alle i
lejr ödömmelse; Ni stak alle som i en
sæk, ligesom de sig i Troper, i lejr
er, Tyrk, Jöde, Kjöer og Kaar, ulige og skadige

Hvad forskjel Guds forskjellige kald har gjort
imellem os, dennes Borg har gjort os lige, alle
har tabt vor Fader, vor Frue vor Moder,
vor opfyggelig Fader, Kongens Søns har tabt
vor Fader, vor Mairelig Fader, af Adam og
Eva. Landet har tabt den, som ved vor Land
kaldes Pater Patria, Guds Kirke har tabt vor
Apostel, gudelig for Kirkens bedste Evangelii
Lærer-Fader. vi allesammen tabt, hvad Hjal-
dremadre sige ved Jerusalem: Hjemme Fader løfte
ikke Fader, Thren. 5., Jerusalems Dalepræst sagde
til Hr Konge Josias død, ved Hjemkomsten
Hjemkomst Vogn os, ved Hjemkomsten Hjemsagde: nu,
dette Hans Hjemsagde Mikes Hjemmer, Land blev kan,
gik i Døden Hjemde Thren. 4., Kan, der vor,
Mar os saa god som Hj. Hjemsønde, sagde Sol,
ved Sagde ved David 2. Sam 18., Hjemm Land der
fortalte os, at Hjemmer krigsmænde, Hjemm Land
ikke, at Hjemmer undflagne, Mar Hjemmer Kan
Hjemdgjorde, Mar ogsaa Hjemmerk: da Josephs
Død i Egypten fortrædet. Dette drog op vor
Fader Ære og dette de kommende Aldre, da
Land de dette vor Fader og Mar Hjemmer Klage,
og man kaldte det Fred Egypter vor
Sorg, Gen. 50., da Aaron døde, Israels
Hjemmes Børn Jammer i 30 Dage, Deut. 34.
om Samuel meldes der. Samuel døde,
og alt Israel samlede sig og Sørgede for
Ham, 1 Sam. 25. da Kong Josias døde, fortæl-

Kjæmpen at, gaa for Guds og Herre sørgede for
Josias, og Jerusalem bygrede Jam, og alle Jan-
ger og Kvinder bygrede Jam med Jam-
mer Sange i 2 Chron. 35. og vi, da vore Herre,
Herr! Vore Konge, Herr! Vores Frelser,
Herr! Vor Josias, ja, og Hvad som vi os mere,
Mennesker og Kjødsmænd ved alle dette, vor Herre
vor Forsoner, vor uskyldige Christian er død,
og vi Stakler ikke vore Kjødsmænd, for hvilken
Ting da ikke med Billighed at sørge og for sig selv
ret Klage, og den Kvinde, at vore Folk,
vor Skatkiste, som i vor Lov og Kjærlighed
for Herre Konge og det Kongelige Hus vore
Lemmer for andre, alle for Land vi ansee
det ganske Folk som vor Slægt, vor Kjødsmænd
Kjødsmænd; Kjære Jordens Herre Kjødsmænd,
og ikke, som for øgede deres Kjødsmænd, Han
ikke allene den Kjød, de Mere end vi, at Lam
af deres Kjælkvæg, men mere, Aarsagen
og Grunden til denne Kjød giorde den største
Vægt i den Kjødsmænd. Jordens Herre Mere
Kjærlighed Tjenere, som vi ikke, Gud Kjøgte
ikke at straffe sit Folk med saadan for an-
dre, den Kjærlighed som noget Dyr, som
noget Gud dommerligt, der kom direkte
fra Gud for Herre og Herre Synder, saa at
vare noget blev slagt med det ikke, de
Kjærlighed og Tilligt Kjærlighed, som de Kjødsmænd,
Gud Mere Kjærlighed Herre, som vore Synder Herre

for andre; dersor skulde aldrig nød den Dag
skje som Skaberen, at deres Synder kan
skjules for deres Øine, skal
skjules at det skal siges Herren i deres
skam, at de skal gjøre sig for grove, og
skjule skam klæder dem, og ikke allene at de
skal for Forskrækkelse, men og for den skam,
skulde skje for den Ære, vaar de skjulde under,
ikke for Skaden, som begaaes, skal selskabs
omgang, ved og som Konge, der skal af Herren
dem Hagen ved Jerusalem, maatte bar for
dig selv langt fra andre; dette er Egetræ skal
langt borte; Dette! Jamilder vrenskjer os,
de denne Profet maatte omkomme os, skulde i
sit vrede sinde ligesom som Profeterne, at
Ihr maa faar forkommet Gud, at Gud maatte
som har Gud ind, skulle Gud tog skaden Konge
fra os som har Hovd, som ikke at Herre ødelæg,
dag, som dog at skrive den skjønne enten.
dette Alder; som Konge som Gud Herlig skjøn
der, og dette ikke for skuds Skyld tog skam
bort vandt i skuds dage, uden for at giøre Profet
ved skam, men skal maatte Ihr for for Skyld
at Ihr Herre skam ikke længere Hovd, Gud skjøn
ikke længere ind os skam: ikke ligesom en
skjøneleer Mester skam, skier Øjne Herre Hjerte
som naar skuld sove, skuld skam ved at

gjör, som ikke vord at, skal vor dem og, kjön
vor paa vor vos vord, paa vor Land dem gud,
og for maar dem. Saadelig vi gjör vel, om
vi som ok Gerdaste paa sind i os Brev og sögr
kan sagen til vor krdrönste for os Brev,
skaar vi i vor krdrönste maa skaar med
sproksten: Vort Hövds Riges vr afskaffes,
da følger af sig Brev, at vi bör Lov paa
udskjölgrude ord: Vort Höyrds Riges vr af
skaffes, Hvo os! at vi skaar paa Synds, Thren. 5.;
Paa gjör vor Christen, Land sögr ald saa sagen
til sin krdrönste, ikke i andre, men i egen
Synder, Hvo os, vi, vi alle vor skyldig af os saar
paa Synds, at Gud skulde paa krdrönge os,
paa at vi i vor krdrönste maa staa for den
Gerdaste, som ok Folk, dröre, dagt paa
Stunden, som ok Folk, Gud saa krskrimmet,
og krbrygdet vor Synd, men den Hellig Aand,
som ikke heldst Gud Grund til at skal sögr
maar Land paa Talen, Pörlandets oppe
krdelsen blifver förstörret mange, Prov
28.; Land vil sige for Landets Synder, Herren
ofte höyre-Skifte at den blifver mange förstör,
den vore ofte ikke andre, at Gud tager den
egentlige saftig bort: Laader os kun give Gud
dröre og os Hjelden, Laader os kun krstaar os
Ord, og krkjende, som vi ikke kand tilvirke

og Frelsedetblod, som Vi nu kortvorres opre,
at Vi ikke alle, saa oprigtig, alvorlig og
førstelig ook saa kortet forsaadan dyrebar
Løsepris! om Vi og alle saa, skönnes ook
paa saa rigt god vor Løsen, om Vi og saa vidst
at søke Hjelp paa saa mangelds vor Forsyn-
dre, som Hører Evangelium og Tro for Allerbe-
grundre, om Vi og saa skönnes ook paa det
dyrebare, Gud saa rundlagt i saus Ord, om
Vi ikke maatte saa forsynder os imod Gud
og saa med u skönsomhed og utakknemme-
lighed, jo naar ikke andet var, om Vi ikke
end ogsaa u skyldig kand saa vorre skyldige
i saus forkastelig alvor, at den Vidrlighed
kand gaa til sit Folk, som Erkjendning vor
landets nöd, med Guds Hemsögelse, den u-
forskyldige omsorg, Anfegtelse, og daarlige
grunde saa forbavset saus lik, skjöndt saus
Øvrighed vaager Vogter, Evangelium saus ömme
og Folk og Land Pand: Naar Vi dette gjör,
saa vil det Vidskelige forvöge vor Forsyn-
dige Jesus Christus dyre Guds Vrede,
Dom, som skuld forvolde dyre Blod, men
saa gaar Vi dog som Christne, saa gjör Vi
Gud dyre i saus Hjerte, saa gaar Vi vor
Kjær, vor Salige Konge, den dyre Skat,
Vi vor saa skyldige i saus Kjöd, og saa gjör

Vi os Dele ingen Ørk, at Gud Herre dømme
sit, end og vaar Sand Fugter, men os
Herre vor Anfegters blusse til: Thi ikke
skal vi allerne, at vore Synder regjerdring
forbøger vor Bedrøvelse, der vi vandre
ren sing, som egger os for Vogt der,
sit, at det er ikke vi allerne, som Un-
derfaatte, der maa bekjage vort tab,
men det bedrøger os endnu mere, at
vi skal forderve bedrøvede, som er vor Saa-
dres trøst, dem som skal eye vore Saare,
den bedrøvede i Kongens Huus bedrøger
os allermeest, kunde vi end vor bedrøvelse
lage vores bort, saa vilde vi dog den lands
giver os ren Lindring i vor bedrøvelse,
og vi vilde bære den fremadigere, der vor
ren lon i Kong Overi Hof, at ingen maa-
ske komme ind ad Kongens Port med Ild og Sa-
ved Sørge Klædre, Esth: 4, men at klæde sig,
ved Døden Sørgen, saa gudfrygtige sig vore
Salighed, eye op til Himlen, og ikke al-
lerneste alt det, som gaar ind ad Kongens
Port, bær Ild paa, men og alt det, som er
der ginden for, vilde ons ren almindelig
formørkelse, at og candets Sol, som skal
gløde os, regjerdsnabet i de Porte Kongens Hjem
maa ikke allerne vort Hoved Kiøn ren
afskabelse, men i de Kiøndre Hovedre Pele,

Det vore liggere i Hjærte, og de ermuede vor Hjerte
paa Hjørdet og Ord paa Tungen, saa Land
skal kommere ikke andet end vore vedkom-
mer, da maa Gud ogsaa Hjørdet, og Fikk
i Hjørdet vore vor Frygdighed, da maa vi ikke
blande vor Øl med Vand, og vor Brød
med Ost: Jo ganske Visst er det, at vi Synd,
skal Straffen almindeligt lide for alle, det ingen
undtagen, saa er vel dog det Kongelige Hjørde for,
ikke den største: Vi indrømme vel, vi fortjene i det
mindste for Tungen det Ja Straf, som skal ogsaa
vor Daab, vi bekjende at Synden overbringer os
Ja Straf, i det vi ved Guds Naade Barn ere blev-
ne Kongelige, men ved Ordet Land ikke giver
den skadelige Mand, skadelig Gud, skadelig Broder
igien; og Ingen skal sige om den, som Tung vi
ikke vrange Land paa, uden Hjerte skal briste,
den vi maa sige om med Jeremia: Vor Mo-
der er vel ærefuld, Thren. 5., O! Ynkelig Lak,
som den dør er borte, ganske vist Mor ere
magelös Ægtemand, saa Land og den, som er
talbagt, tilbage vel sige: Kommer og Sorg,
om nogen Sorg er som min Sorg, Thren. 1., men
om den Sorg er best at lide og trøste for,
skj den Land ikke bestemmes, ikke skulle
trøstes, uden af Guds Aands Ytelse trøst i
Hjerte; Men sige vi, vi begynde det at
Synde nogen trøst i vor Sorg, med ligesom

Almindelig, Hvis og Enhed overgivning, og at for den
Kongelige Person og saadant Herre, Hvori skulle
enhedsfred, Glæde og Kjærlighed til sit Folk bore,
saa at vor Land det sidste, som Skrach sagde:
Hvor vor Fader dør, der er det ligesom Land
ikke var død, fordi Land lod sin Lyst ret sig,
Syr. 30. og det saa vi kunde ikke troste, den
det ikke forelugte og forøgede vor Sorg, at kunde
paa deres Sorg og deres Lab; Saaledes Kvinde
Pelg, den største Kjærlighed i Verden, Hjerte ikke at
kunde lindre den Sorg, vor Hjerte i Stedet for at
lindre Sørgen, forøge hjerdes, Bekymring, og ikke
og Hjertet, om vi aldrig Sørgede for vort eget
Lab og forlies, der vi dog vel føle og begribe,
saa maatte Kjærligheden til Kongens Hus, og
medlidenhed giver os Formaning, det Gr. de
ved de Grædende, Rom. 12., Grude vi os mægtig
til den Brødre Flok i vor Dags Trangsler, da
var der i sær vor Tid, som gjorde deres Brø-
ske allerstørst, nemlig dette: at deres Brø-
ske var uden Haab, Hj deres Hjerte var ufor-
gelig; de som ret vare angrebne af den Hellig Ånd,
havde intet Haab, at kunde selbevares, uden Gud
at maatte vaske, og det gjorde dem mest Kummer
Herdalskhed var, som vi har sagt, at bekjendte
Guds Ord, der var noget Guddommeligt Ver-
den, og det blev holdt for, at den kunde ikke
dømme, uden ved Guddommelig Almagt, der
for Dagde Kongen af Hjertet til Kongen af
Himlen: Herre! er vi da vor Gud, at vi
kand gjøre lik, eller vor Tidlige Herdalskhed

2. Reg. 5., hand nævnte, der først ikke mindre Tvivl
lede det sidste end det første, derfor og daglige Exer-
citia skulde just tjene at fjerne disse Tanker,
forend nu de første om Christi Guddommelige
Mirakler, nu kommer de grundet spørg, og
raabe: Jesu, Mesterer! forbarmelig over os,
store Gud Herre! Vor bedrøvelse, som under
saadan, var dog ikke ulægelig, der var noget Balm
i Gilead, der var noget Lægedom i Syrien,
det mod Folkets Onde kand hjelpe, Sier. 8.,
jo Vandelig Sinde Vores sorlige Hjerte ubodelig,
og vor Sorg u-lægelig, der som ikke Gud selv sandt
forud Sørget for os, at der skulde være noget Bal-
sam, noget Trøst givet, at bede og i sin Fader David
Stad, som Christelig Frederich at opfylde
som Forordning Christians Stad og Sprog
og det er det, som skal trøste os i Sorgen, som skal
glede os i bedrøvelsen, og vi, midt i vor bedrø-
velse, ikke maa glemme at takke Gud for, og
det er just det kundet skjelne, at vor Betragt-
ning, at vor bedrøvelse, saa billig den er,
saa almindelig den er, saa retmessig og
skyldig den er, dog ikke bør sinke os, at vi
ikke skiønne Gud, dit Navn det, vi skulle for
i disse Forladelse, som sige bedrøvet Flok, som
dog midt i deres bedrøvelse sig maatte at
takke Gud, ved sige skal: Vi have først deres be-
drøvelse, vi for nu Fortrolig den maatte, der
sig at glede sig og love Gud; i deres Nød sende

De saa nogot taler om Jesu, at hand kunde giöre de ting, som giorde vanmegtige kunde giöre, og at hand dreef saa mange ud og vandrede, at hand ingen mindre bord, at alle blev salige af hannj, dette gav dem først ren liden glæde at trøst og haab; de sagde over ind hinanden, at søge Jesum; de kommer, de saae, de talede: Jesu, mester! forbarme dig over os; han saae dem, hörde dem, blev ikke vred, mindre dem ikke af, hand svarede mild og venlig, gaae hen, og bekiend eder for Præsterne: det var vel godt løst, ingen for-sagelse; det kunde vel udholdes som ren afgudelse, hvad saa vig med derat giöre, skulde ikke os, saldre eder til Præsterne; dog det skiedte om hans medlidenhed, og den medlidenhed i hans ansigt, gav dem bedre haab, og lidt mere glede; det de lovede: det maa saae noget at betyde, at vi gaae hen til Præsterne; det er ikke umuligt sagt, hvad skal vi ellers hos Præsterne, de kand jo ikke hielpe os: og vi kunde faa straf til, om vi i deres u-vished fordristede os til, at komme ind i templet; thi vor Synd maatte ikke komme nogen nær; dette vel dog Jesus sagde noget ved dette; hand saae naadige i sinde at hielpe os, det er best at vi følge vor befalede hans ord, de gaaer da hen i enighed, og noget mere haab, og dette de gaaer hen, blev de vrede; de var u-hielpne, de var gloende; men vor de hen,

For hand saar, at hand har blivet fælbrødt,
brudt sælbage, end: De andre ski, skjønt ikke
paa denne Gud's Helligmening, og tankte ikke
Gud derfor at fjærnet, derfor staar de optog,
vede, som kommer paa utakknemmeligheds,
Daar de ikke ej, som blev fælbrødede, som
var da de nej, blev der ingen sunden, som
brudt sælbage, at gjør Gud vrede, under
denne formuende, at de ikke ej jo og saa blev
glade, det er ikke at kaste paa ej, ej at blive
forsat af saadan Skød, som Herrens Ord er, under
at blive Gedet der ved, det er ikke troligt,
ikke muligt, at de jo og saa i deres glade sam
taktet Gud, og sunde sage, at Gud stor Low,
at lovet Herr Gud, er det at begribe, dog
var de utakknemmeligt, Synnerdjeles, at de
ikke respekterede noget, som for den usamme
drentlige Hjelp var kommen, at de ikke opre,
dagte sig den Trelt, som denne store forbrød
at denne, og skulde forbinde den til, at Gud
ikke maatte sat maal for den med denne
Hjelp, at de tog denne Hjelp saa letsindig
for en Overgribelse, under Mærker Erbjudelse,
som de var Gud skyldige derfor; Jeg er vis
paa, at det dog faldt dem ind, skulde ej
ikke brude sælbage, det er dog ingen anden,
end Jesus, den sor skulpet os, uden de end
det deres egen, de skulde det ikke saa
forunder, det sande ingen sag, det sunde
altid sker en anden gang; nu var den

Fælles, der Mand nu profitere af denne
Gode, gjør sig til gode, der Mand nu vel
Gode sig, og ikke dukke gjør ned glade sig,
de Lande nu ikke mere paa sig Fælles
at gjør sig denne Forandring til nytte, spør,
dan de best kunde gjør deres Fordrede af denne
Evighed; Gud Lukke de ikke paa, Hans Vrede
strømme, og Hans Vgrundede Hevn, det var
deres mindste Sorg; og for! gjør det ved, den
gjør dem nu Hver Dag paa Sidsen, ved de
for Mere paa Ingrund; det skyldes, at Per-
dalsGuden, var nu transplanteret fra Ingrund
til Sidsen, og ikke kunne der
nu Mode Uggerligere for Gud, ned Syndas.
Heden for Samle gjør dem for ubønhørlige.
Dræmod dem vor, som Mandt til Sidsen, Hans
Lakunnerligheds Bestod ikke Mode, at Sand
ned Søn skal Menneske Gud; Ej var Gud kjend
ned ond og Complicerlenter, det kunde Sand for
vel se, ikke Fælles Mode, at Sand Mandt
til Sidsen, og skulde ned for Jesu Fødder; Ej
slige Ceremonier var ubønhørlige ikke Hos
Personnerlige paa, men Gud skulde vende
Mode; Ikke Hans Lakunnerligheds Bestod
Forunnerligheds Mode, at Sand Hos sig Fæl-
lesskab og afstrandede, Hvad Sam var
skred, Hvorfra den Side var kommen, og
Hvad der nu fordres af Sam; Han var paa
Vejen, at gaa Hen og Bytte sig for Evighed,
under hvilke vanskelige Sam, at det Ikke andre-

lydes med Gam; det gjorde Gam stille, at Gud
betydde sig: denne Forandring kund ikke gjør
komme af sig selv, ikke naturlig, ikke af
nen Gandhes, den kund ikke gjør komme
uden af Jesu og Guds Aand; dr maa Gam
gjort nen Forbedrelse kraft i Guds ord, Gud
sagde til os: Hvad skal jeg nu gjøre, skal
jeg blive ved at gaa den lille Prædiken: det
gjøres saa; thi Jesus har befalet det, Mo-
ses lov vil og saa sagt det; naar jeg ikke
først skuer ud bagtil, at takke Gam, som
fra den Side er kommen, og siden gaa til Prø-
diken: dette at gaa til Prædiken, var vel
godt og nødvendigt, men det gjorde mindre godt,
det var nen Dag, som angik Gam selv, og var
til Guds Ære og Tjeneste, nemlig, at Prædiken
at blive begyndt, og saa at bevise, at Gud
nu var stemt; men det andet, at takke Gud,
at vende tilbage til sin Velgjører, det saa
mere magt paa; Tilsidst til Guds Glemte maa
at Gud først sige; Guds Hjerte var saa fuld
af denne Jesu Naade, og den Velgjerning Gam,
der saa nyttigt Gam, at Gud skulde gjøre
sit Ord, Gud skulde ikke tale godt af sin
Munds Fod, førend den Plage var fuldført,
at gjøre Gud dette; ligesom Pigen ikke
begyndte Gam før, end begyndte nu Guds Vel-
gjerning Gam, som David siger: Gud, min
Ære er lagt paa mig, at jeg kand betale

Dig ved Daabigheden, Pf. 56., Jer. den rette Vandel,
den Bønhørende over Guds Velgierninger, det
ovrelay, hvad Hand er Gud skyldig derfor, hvad
Gud minder og formaner af Hans den Erbyn-
ding om, ikke at giøre sig den Plaade unds-
dig, den Dreist, den Uvor i Hans Hiem, at
sette det i Hiørt, og ingen kiende at forsømme
det, det vorden vel Lakommerligheder, og den
var Jesu hans Lidr, sordi den var giemt for,
vises paa Hans Thor: Hij den dreist, den Uvor
for at giøre det, hvad man Gud er skyldig,
den kand ikke komme uden af ren Grund Tro
derfor siger og Jesus til Ham: Ved barnlin
Tror Hører Himlerskdig; at Hand var vel Hiel
pet baade paa Siel og Legem, baade den Be-
drøvede, Gud Hander Himmelsøgt Han med, og
den Velgierning, Gud Hander bevidst Ham, Hander
giort Ham vel til Vederlig for Ham, og Gud Hander
vandt sit maal for Ham med Egge Ord,
og dette, mine Allerkiereste, skal nu og i Vore
den Troskab minde os, som vor pligt, at skiøn-
nes paa Guds Godhed imod os: der er vist Gud
har vært os paa det ømmeste Sted, Hand har
forfordret os, ligesom Hand vilde forderve
os, Hand har tagret bort det Kiereste og dyre-
beareste vi Eyed, nemlig den Troesten Jomfrue os si-
ger: Han har ikke Lyst til at plage vel mennisk
børn, og Hand bedrøver ingen af Hiertz, se for at
bedrøve dem, men dersom Hand giør bedrøvet,

Han forbarmer sig over os, og straffer os
ikke efter vore synder, Sal. 3, han naar vel vrede
og straffer, men hans vrede varer kun et øjeblik,
hans Naade, hans kjærlighed varer fra evighed til
evighed, hans Trøst er saa stor, at vi ikke
kan begribe den, hans Godhed saa vidt,
dagt vor saa rigelig Føde og Klæder, saa hans
allerbedste ikke allerede forud bestemt og destineret,
men og forud bered og disponeret vor Fader i
hans Ord, til lige Godhed, Kjærlighed og Naade,
derfore vi ikke vedkjende saadan Guds Forsorg for
hans Børn og Arvinge, og ikke kjende den
for vor Fader, vor Fader og besynderlig Guds Velgjer,
uskyldig mod dig selv, men anfører det andet
som vor Grundsætning, som noget Naturligt, som no-
get der følger af sig selv, og siger, det er ikke
saa stort, alene saa vant, at vor Søn følger sin
Fader, vor god Søn vor god Fader, alene, at vi
ikke kjende derved at kjendelig bevise, hvad
saa Guds providence og hans Naade, da kom,
mer vi fandelig til at ærgre hans Naade, da kom,
fabelmæssig i Vor dags Evangelio, hvi dem
bestod just deres u-taknemmelighed, i ikke
at de gjør Ord Sagde: Et Gud skee Lov, men at de
ikke dybere ret kvæstede, ikke bedre kjende
ere ikke saa evigen gud i Guds Ord, det var
deres feil, og det giorde dem u-salige

Til sin Tjeneste, og saa meget stjørre
bliver vores Pligt og vores Synd, jom denne Guds
forsyn for os, re gavner og ufordnaligere: Vi
vide vor Utilstrækkelighed, vi forvaade vor Lidets
ubetydelighed, og vor Umyndighed i Guds Kundskab,
men vi agte det for en mageløs Lykke at Gud
nu i 300 Aar, i 17 forgjeves Aar gjennem 3 Kon-
geer efter og denne Stamme, den Stamme,
hvorfra vi nedstamme saa højt forbunden, at
vi aldrig nogen Sinde skulde forlade den, eller Gud
for den; i saa at Gud nu i 1773 Aar saa kommer-
delig, saa uforandrelig for Kong Friderich
den femte af, saa endog Grænserne, ja
over i ubrudt Linie, nu i Mandskjønd følger
efter hinanden, den ene frommere, naadi-
gere, ømmere for sit Folk, end den anden,
ja saa fromme, at andre end Gud selv sig
Lykkelige, naar de kjende, som af alle disse
Kunde agtes endda for mindst Mandig og dygtig,
Mandelig, end vi med Glæde, Mandelig bør vi til
Guds Ære og Fries, glæde med hele Norden,
at det skadent Evangelii Lampe end jo ikke skjules kan,
vil komme længere, at vi dertil end kan sige om os,
det som allerede siges om Israel: Saa gjør Hjerren
ikke gjort med nogen anden Folk, Ps. 147.
og derfore, om vi ikke dette vel altsaa ej

Efterdags, ved gründig Skjönn, og midt i Vor
Bedrøvelse dog Virkelig Glæd os over saadan Guds
Forsorg, da maa det ved vor Frelser til os, som
til Israel: Takker du saa Herren din Gud,
du galne og daarlige Folk, Deut. 32., Jo,
vor Vi vil takke Gud, men dog skal blive ved at
blot skjönds Pligt, saa bliver vi dog vist ved vor
onde Vane og ikke kunne ligesom, naar
vi som det i Sandhed er, ansee det, som noget
stort, og ret bekjendtligt bevise saa Guds
Forsorg, og vi lade os derved opmuntre i vor
Fattigdom, at Gud maa saa vist daade og klogste
Fader vide, og vi derfor lade skjönne overbe-
vidne, Bøining forbinde vor Frelser til at sige
som disse, og føle tillid til Gud midt i vor
Sorg, at vende tilbage til Jesum, som synes
Øjeblikket vi alt skandant gal ugjör, og spreiser
sin dragon ved sorg dage, og tillige dybt
fornedre, i Forundring over saadan Guds
godhed, da for os ved sin Jesu skyldes, og os
kjende, at det er sans bloste godhed, og ikke
vor Værdighed, naar vi bande med hjerte
og mund taute og siger med Bønnigen, at
Sabe i vor Indgang. Lovet vor Herren
din Gud, som har salt dig hist, og lovet
vor Herren din Gud, som har salt Fjende

Riger, og derfor skal dig til Rougs vorre dom,
at forkynne dom og dets fordighed, i alle første
hand hj skrifter fra ütallerimmelighed
bevidnerne: Det er derfor gan ske billigt,
at hj giver bedrövelsen ud, saa hj
ikke er følelöse i det Faar, Gud har slagen
os; thj hand har hjertelig saaret os, saa dybt,
for hand vil, at hj skal følende, hvor gaa
hans dies, og erkiende vor Synd, vore dette
og ligesaa billigt, at hj skal maate sörge,
og at hjerte Börge med Fredninger, der saaret
ikke saaes, uden billigt hjerte paa den Haand,
som slagen os, og allerede viser os det klogste,
hand vil lege os med; thj med ald vor bedrö-
velse hand hj ikke saa vor dyrebare Rouge
igien, uden hj hand forsynde os imod Guds
hjemsøgelse. Det er gan ske billigt, at hj
med Taare begrede vor Fare forlis, uden
og billigt billigt at oplöfte öjne og hjerte
til den udödelige Rouge, som ruder over,
og da abe til sam om trösk: Jesu, hjelp
os! Forbarmende dig over os: Det er
billigt at hj begrede vor Herre Christian,
som er taget fra Jorden, uden og billigt,
at hj billigt glede os, at hand er sadt paa

kun kristen Tro vi stammer, som sand Tro er
uforfærdelig, uforvansket, og ubesmittelig
kærlighed, og sjælighedens Krone, 1 Pet. 1., Det er
billigt, at vi kalder vor elskede Konge, men
og billigere billigt at vi elske os i vor kristne
Konge, som Gud, fordi sand Tro skal kun kiende,
og os kiender, som skriver os. Det er bil-
ligt at vi beklage vor fædrene lands Skiød-
dedød i det dybeste er blevne skadelös, men
ikke det dybeste, Ej Danmarkes Konge
Dør ikke, som Gud, som sin Sagt: Jeg vil ikke
slaa stammen af dig, og ikke skal dig skade
lös, Jesu. 1., Sin gierne os vor skade igien,
og dermed vil optræde i Konig Frederich den
Femte, det vi nu maa skomme af Konig Chri-
stian den Fierde.

Du Evigfaste Gud, om dig maa vi sige
som Naomie om Boaz: Du glemmer ikke
din barmhiertighed, som viser mod de
Døde eller kristne, Ruth. 2., Belønne nu
Konge Fader som din Krone vor Arfvinde
Konge, som har forladt os, belønne Huus
Kierlighed til os, Huus omsorg for os, Huus
nøyer og bekymring med os, med den kier-
lighed stedse vedblive, skik kunstige stedse

Kjærlighed, det Samfund og Forsonlighed, den Fred
og Enighed, den Salomon,
vor Allernaadigste Herre Konge og Fyrst, Konge
Friderich den Femte: da sær, o gud! paa
vor gang og i al Evighed, sagt han paa, bo
ve sin Fod vor vor Borg i Fyrste, og Tillige sin
Fod vor vor Byrde paa sine Skuldre, saa at
Byrden maa giør Borgen des skarre, og
Borgen giør Byrden ikke lyngre, saadan
sær du, o gud! ikke giør, uden du og Ere
baade med din Kraft ligger Borgen, og med din
Kraft sørger al vor Byrden! O! saa send
han sine af Hellig dommen og Byrde af
Zion, vor du med Salomon som du sær
vorde med David, sad din Riisdom, som
Herre om din Throne, Fred vore om sine
Throne, sad Visdom og Rettighed, som sam
og Fromme Frygte paa sine Veie vore han,
sad sine Regiering blive lykkelig, i lyk
kelighed langvarig, i langvarighed Gu
delig, og dig vel behagelig, til sidst os al
lerede lykkelige med han, o! gud! giør
han og lykkelig med os, at sine Riddighed
til sit Folk aldrig maa forbygge han,
sine mange aldrig med vogen ulydighed

og forvandelighed gjøres som tjenere, lad
dit Ansigts lys, skinne for dem i dette Forgrues
mørke, ja dit Ord vandre af dem, som Sole-
fordringer ved Forrige møde dem. Ved
Troskens Gud vedrøre vor dyre Majestet,
Vores allernaadigste Øvrighed hjerter,
at de lagre deres Bitre Ræd, som ren Salighed
Ræk af din Hand, og dress Ansigne dit Navn,
du som Salig Skinket Lykke i for deres,
men din Aands trøst kand allene forskaffe
den! Du April sig nu i Sandhed, og for i dette
April, som overstandig og ypperlighed al hver,
dens Glede er, men du, o Gud! som er Herlig
heds April, lad Dem og i dit ord, som i et April,
for skue kundelig din Naade, skue Død din Ver
dighed, skue fuldkommen din trøst er, og at
dem er i dig allerne det verste Herstandige
og høyeste gode! lad dem Dage skue Død for,
dem er, og i den sidste Dag vore synde alt
mere og mere deres Bedrøvelse, din Haand
o Gud, vridte forkortet, du Sarvedne Mel
signelser lil vores, saa udgyd af din ære
dige Naades fylde aller Velsignelser over
Deres Majestæter, at de daglig maa lage af
dig Naade over Naade, ren Naade velsta
den funden, og dagl: dig sig mødt af dine

Kærlighedsbrøstre, dagrets øyrstrøm, Hon
vandigst Kvon Israels, lad tydr dig vru øyr
strøm i dit øyr, brynar hjem, som vru vrugt
opfødt hans Søn Ephraim, din kærlighedsbørn, un har du ladet hans barnn strøm
et kun udvurrr, brurd hjem og alt mur
dit det storr strøk, du i sin kind har bydt
det hjem til, tydr du hans bedagrr strøm Bøn
dom af, lad hjem lagger dig paa hjerte, og
hans ungr hjerte bøyrr til dig, lad hjem ikke
førrud dugr, ddagrestr tydr dagr hjem
det, som hans hr. Fadr un Pharao, lad
ungrn af os i hjertlig murr, paa hvadan
hjerte dag, du ulagnerligr Kærblad, du trr
Kongrligr Igurerstrr, Hvilk du, o trr vrugt
Gud lad stedse staa som et Taukr-børn for
dine øyrn, du tagr paa stor drøl udj alle
stort bedrøvelse, at du, o Gud, som tykr
opr alle bedrøvede, og maa lad dem ugjør
dræl i dit trøst, Gjød dem ugjørn, o Gud
rester de dagr, du har bedrøvet dem, gjør
dem grydelse for øst, Gjedr- ollen for
dag, kostbar Smykke, for vru dagrlig
fuld aand, hjælp vr dine Plantelser. Jesu
Kirr unterstrr forbarmr dig opr dem,
de søger dig, hjør du, Dirrs belønnrr, som

Vogter dig, de ofte dig, lad aldrig deres dem
tal brøde, som ofte dig, de saaer paa dig,
lad dem ikke bedrive, som saaer paa dig,
de ere ikke vore Fiender, men
den Mad for dem igjen, og deres Gode, skal
blive fuldkommen, og ingen skal tage
deres Gode fra dem, o Gud, dit Ord er sagt,
giv dit Ord, dit Rige er Fredens og
Vogter for sin Skabers Gode, Gode dem
igjen, lad dem ikke Synde, skjød dem for
skjel, opfyld dem Dine Christen Kjærlighed,
Kjøg deres Hjerter, til Herre dem Fredens
Mesters Kongens omsorg for dit Rikes
Fred, og Mesters Faders Øjne for skaden
omsorg, giv Mod mod Fjender dit
Haab, og Kjøg Hjerterne, paa Fremskridt
den store Haabs Tegne, Haab for Kon,
gens Haab, den store Kjøbs-Herres
Gud, bevare Kongens Kjøbsmagt, Lan,
dets Gud Mesters dette Land, afvend Land
Plager, og lad opfør den forbandelige
Synds Øjne, Gud trøste dem alle, som Vanlig
fulde ere, skjød Fjender de ere fjern allerede,
Gud bevare sin Christendom og vor Kjære
Øvrighed, Gud give os alle Haab, Fred
og Salighed! Amen.

Bön för Expeditten.

O du Evigr, og i Evighed Urskrank Gud, du gamle af dage, hvis Aar ere uden ende, du Salige og allene Velsalige Konge ere Konge, som alene besidder udødelighed, Hvis dødelige skabninger ere mødre for dit allerhelligste ansigt, som at minde og vor dødelighed, og Synder os i dette store dødelighedens Elendighed, da Hvis ere forsamlede, for at erkjende dit Hver-Ord, og som Kjender de Elendigheder af dem i Evigt Formuedigste Konge og Herre, Konge Christian den Tiende, Konge til Dannemark og Norge, de Vendes og Gothes, Hertug i Slesvig, Holsten, Stormarn, og Ditmarsken, Greve udi Oldenborg og Delmenhorst. etc., ydmyge abds har bekjendelig, som ere kjærte og dødens Herre, til dig at optage og i din Herlighed at gjen. fage, hans dyrebare, salige, og nu herlig gjorte Sæde, Hvi takke dig først allerydmygeligst, for alle dine Velsignelser og Velgjerninger, som du har bevist i Evigt denne din Salsorde, din Ene kjære, Vor

Helligdagsfro Dåpen, og at Du nu har gjort den
sidste Kommunikantgang med Dine Brødre ved
den Høitid; Vi takke dig dernæst hjertelig for alle
den Glæde, Forsorg og Bekymring, som du
forunderst Dine har bevist disse Dage og Aar,
at Vi have fundet os saa vel under Dine Omsorg.
Tak dernæst! Du har nu gjort Dine fuld-
kommen færdig, nu du har og derved gjort
os dybt bedrøvede, Vi gjælde gjerne Glæde og
Sorg med Dine saa Høist-Elskende Børns Færdighed,
men Vi føle endnu Smerten og Bitterheden af det Savn,
du har Nagtet os, det tab, Vi have lidt; Dine Sidste
ere nu ifærd de længe med Ædre, men derfor
sidde Vi nu i de længe dybe Sorgens Ædre; Dine
Sidste er ført i Dommets Hænd, og Dommen i
de mægtige Hellig-Trefoldigheds Navn, men derfor Blø-
drets og Dødens Magt over nu i Taarer, og Sorgen
i Graad, i sær forfølges Vi over at Døden gaar
Sporet. Gaar det saa med det grønne Træ, hvor
vel det gaa med det tørre, bliver dine Hellige, Sjæle
lem og Død er dog saa dybt Sorg i dine Øjne, saa
Hastig bortrykte, hvor vil det gaa med Synderne,
over Dommen for dig alene, som ere dragne
Hand, dem bliver tilbage i Synden, og ret
Stor-Grund i Helgh-Skaden, hvad Kald Vi Dem
om Dig, som ere mange Stor, Vi sætte os da ned
i Støvet for dit ansigt, og bekjende at Vi alle
ere Støv og Aske, lad os i dag af dit ord finde
trøst i Vor Bedrøvelse, og lær af dette Store

Evangelii, at vore Sjæle dem bevare til det evige Liv, at vi skulle vandre værdig i Evighed, at vore Legemer dermed ærefærdiges ere, at vi og vandre dø dermed ærefærdiges død.

Vor Sadre Jesum ske Himmelen ære,

De

Velsalige Guds ord, som vor dennem Kongelige og Høyst Øvrighed lig begjæret, til vor Lægs Predikken allermeddelligst er forestrevet, findes udi Apostl. Gjern. det XIII. Cap. 36 Vers.

De

Da paid der Sauls sin Tids Tjeneste havde betjent Guds Raad, Døde han, og blev lagt til sine Fædre, og saa Forvandt Verden.

Indgangen.

Gjuden er altid salig, som den finder,

Aabenbaret Jesu Christi, som Gud
har givet ham, at vise sine Tjenere
det, som snart skal ske, og han sendte
det til ved sin Engel sin Tjener
Johannes, som vidnede om Guds
Ord og om Jesu Christi Vidnesbyrd,
om alt det, som han saa. Salig er
den, som læser og dem, som hører
denne Profetis Ord og tager sig
det til Hjerte, som skrevet er i den;
thi Tiden er nær. Johannes til de
syv Menigheder i Asien: Nåde være
eder og Fred fra ham, som er og
som var og som kommer, og fra de
syv Ånder, som ere for hans Aasyn,
og fra Jesu Christi, det trofaste Vidne,
den førstefødte af de døde og Fyrsten
over Jordens Konger. Ham, som elsker
os og har løst os fra vore Synder
med sit Blod og gjort os til et Kongedømme,
til Præster for sin Gud og Fader,
ham være Æren og Magten i Evighed
fra Evighed til Evighed! Amen.
Se, han kommer med Skyerne, og
hvert Øje skal se ham og de, som
have stukket ham igennem, og alle
Jordens Stammer skulle jamre sig
for ham. Ja, Amen! Jeg er Alfa og
Omega, siger Herren Gud, som er
og som var og som kommer, den
Almægtige. Jeg Johannes, eders
Broder og Medhjælper i Trængselen
og i Riget og i Tålmodigheden i Jesu
Christo, var på den Ø, som kaldes
Patmos, for Guds Ords og Jesu
Christi Vidnesbyrds Skyld. Jeg blev
i Ånden på Herrens Dag og hørte
bag mig en høj Røst som af en Basun,
der sagde: Det, du ser, skal du skrive
i en Bog og sende det til de syv Menigheder,
til Efesus og til Smyrna og
til Pergamus og til Thyatira og til
Sardes og til Filadelfia og til Laodikea.
Og jeg vendte mig om for at se
efter den Røst, som talte med mig.
Og da jeg vendte mig om, saa jeg syv
Guldlysestager, og midt imellem Lysestagerne
en, som var lig Menneskens
Søn, klædt i en Kjortel, som naaede
ned til Fødderne, og omgjordet om
Brystet med et Guldbelte. Hans Hoved
og Haar vare hvide som hvid Uld,
hvide som Sne, og hans Øjne vare
som Ildslue, og hans Fødder lignede
fint Kobber, som er glødet i en Ovn,
og hans Røst var som Lyden af mange
Vande. Og han havde i sin højre Hånd
syv Stjerner, og af hans Mund gik
et skarpt tveægget Sværd ud, og hans
Ansigt var som Solen, naar den skinner
i sin Kraft. Og da jeg saa ham,
faldt jeg ned for hans Fødder som
død. Men han lagde sin højre Hånd
paa mig og sagde til mig: Frygt ikke!
Jeg er den første og den sidste og
den levende, og jeg var død, og se,
jeg er levende fra Evighed til Evighed
og har Dødens og Dødsrigets Nøgler.
Skriv derfor det, du har set, og det,
som er, og det, som skal ske derefter.
Hemmeligheden om de syv Stjerner,
som du saa i min højre Hånd, og de
syv Guldlysestager: de syv Stjerner
ere de syv Menigheders Engle, og de
syv Lysestager, som du saa, ere de syv
Menigheder. Til Efesus Menigheds
Engel skriv: Dette siger den, som holder
de syv Stjerner i sin højre Hånd,
som vandrer midt iblandt de syv
Guldlysestager: Jeg kender dine Gerninger
og dit Arbejde og din Taalmodighed,
og at du ikke kan bære onde
Mennesker, og at du har prøvet dem,
som kalde sig Apostle og ikke ere det,
og har fundet dem løgnagtige, og at
du har Taalmodighed og har lidt for
mit Navns Skyld og ikke er bleven
træt. Men jeg har imod dig, at du
har forladt din første Kjærlighed.
Kom derfor i Hu, hvorfra du er faldet,
og omvend dig og gør de første Gerninger;
ellers kommer jeg snart til dig
og vil flytte din Lysestage fra dens
Sted, dersom du ikke omvender dig.
Dog har du det, at du hader Nikolaiternes
Gerninger, som jeg ogsaa hader.
Den, som har Øre, han høre, hvad
Ånden siger Menighederne: Den, som
overvinder, ham vil jeg give at æde
af Livets Træ, som staar i Guds Paradis.
Og til Smyrna Menigheds Engel
skriv: Dette siger den Første og den
Sidste, som var død og er bleven levende:
Jeg kender din Trængsel og din
Fattigdom, men du er rig, og jeg kender
de Bespottelser, som komme fra
dem, som kalde sig Jøder og ikke ere
det, men ere Satans Synagoge. Frygt
ikke for det, du skal lide. Se, Djævelen
vil kaste nogle af eder i Fængsel,
for at I skulle prøves, og I skulle have
Trængsel i ti Dage. Vær trofast indtil
Døden, og jeg vil give dig Livets Krone.
Den, som har Øre, han høre, hvad
Ånden siger Menighederne: Den, som
overvinder, skal ikke lide den anden
Død. Og til Pergamus Menigheds
Engel skriv: Dette siger den, som har
det skarpe tveægget Sværd: Jeg ved,
hvor du bor, der hvor Satans Stol er,
og du holder fast ved mit Navn og
har ikke fornægtet min Tro, selv i de
Dage, da Antipas, mit trofaste Vidne,
blev dræbt hos eder, der hvor Satan
bor. Men jeg har lidt imod dig, at du
har der nogle, som holde Bileams Lære,
han, som lærte Balak at kaste Forargelse
for Israels Børns Aasyn, at de
skulde æde af Offerkjødet og bedrive
Hor. Saaledes har du ogsaa nogle,
som holde Nikolaiternes Lære paa samme
Maade. Omvend dig derfor; ellers
kommer jeg snart til dig og vil
stride med dem med mit Munds Sværd.
Den, som har Øre, han høre, hvad
Ånden siger Menighederne: Den, som
overvinder, ham vil jeg give at æde
af det skjulte Manna og give ham en
hvid Sten, og paa Stenen et nyt Navn
skrevet, som ingen kender uden den,
som faar det. Og til Thyatira Menigheds
Engel skriv: Dette siger Guds
Søn, han, som har Øjne som Ildslue,
og hans Fødder ligne fint Kobber:
Jeg kender dine Gerninger og din Kjærlighed
og Tro og Tjeneste og din
Taalmodighed, og at dine sidste Gerninger
ere flere end de første. Men
jeg har imod dig, at du lader Kvinden
Jesabel, som kalder sig Profetinde,
lære og forføre mine Tjenere til at
bedrive Hor og æde af Offerkjødet.
Og jeg har givet hende Tid til at omvende
sig, og hun vil ikke omvende sig
fra sit Hor. Se, jeg kaster hende i en
Seng, og dem, som bedrive Hor med
hende, i stor Trængsel, dersom de ikke
omvende sig fra hendes Gerninger.
Og hendes Børn vil jeg slaa ihjel med
Pest, og alle Menigheder skulle kjende,
at jeg er den, som ransager Nyrer og
Hjerter, og jeg vil give eder hver efter
eders Gerninger. Men til eder siger
jeg, til de andre i Thyatira, til alle
dem, som ikke have denne Lære og
ikke have kjendt Satans Dybder, som
de kalde det, til dem siger jeg: Jeg
lægger ikke anden Byrde paa eder;
dog det, som I have, det skulle I holde
fast, indtil jeg kommer. Og den, som
overvinder og holder mine Gerninger
indtil Enden, ham vil jeg give Magt
over Hedningerne, og han skal vogte
dem med Jernstav, saa at de knuses
som Lerkar, ligesom jeg har faaet Magt
af min Fader, og jeg vil give ham
Morgenstjernen. Den, som har Øre,
han høre, hvad Ånden siger Menighederne.
Og til Sardes Menigheds
Engel skriv: Dette siger den, som har
Guds syv Ånder og de syv Stjerner:
Jeg kender dine Gerninger, at du har
Navn for at leve og er død. Vær vaagen
og styrk det, som er tilbage og
skal dø; thi jeg har ikke fundet dine
Gerninger fuldkomne for min Gud.
Kom derfor i Hu, hvorledes du har
taget imod og hørt, og bevar det og
omvend dig; thi dersom du ikke vaager,
skal jeg komme som en Tyv, og
du skal ikke vide, paa hvilken Time
jeg kommer over dig. Dog har du
nogle faa Navne i Sardes, som ikke
have besmittet deres Klæder, og de
skulle vandre med mig i hvide Klæder,
fordi de ere værdige dertil. Den,
som overvinder, skal saaledes blive
klædt i hvide Klæder, og jeg vil ikke
udslette hans Navn af Livets Bog,
og jeg vil bekjende hans Navn for
min Fader og for hans Engle. Den,
som har Øre, han høre, hvad Ånden
siger Menighederne. Og til Filadelfia
Menigheds Engel skriv: Dette siger
den Hellige, den Sande, som har Davids
Nøgle, som lukker op, og ingen
skal lukke i, og som lukker i, og ingen
skal lukke op: Jeg kender dine Gerninger.
Se, jeg har givet dig en
aaben Dør, som ingen kan lukke i,
fordi du har en liden Kraft og har
taget imod mit Ord og ikke fornægtet
mit Navn. Se, jeg giver dem af Satans
Synagoge, som kalde sig Jøder og
ikke ere det, men lyve, se, jeg vil
gøre dem, at de skulle komme og
tilbede for dine Fødder og erkjende,
at jeg har elsket dig. Fordi du har
holdt mit Taalmodigheds Ord, vil jeg
ogsaa bevare dig for Fristelsens Time,
som skal komme over den hele Jordkreds,
for at fristes dem, som bo paa
Jorden. Se, jeg kommer snart; hold
fast det, du har, for at ingen skal
tage din Krone. Den, som overvinder,
ham vil jeg gøre til en Støtte i min
Guds Tempel, og han skal ikke mere
gaa ud derfra, og jeg vil skrive min
Guds Navn paa ham og min Guds
Stads Navn, det nye Jerusalem, som
kommer ned af Himmelen fra min
Gud, og mit nye Navn. Den, som har
Øre, han høre, hvad Ånden siger Menighederne.
Og til Laodikea Menigheds
Engel skriv: Dette siger Amen,
det trofaste og sande Vidne, den, som
er Begyndelsen til Guds Skabning:
Jeg kender dine Gerninger, at du hverken
er kold eller varm. Gid du var
kold eller varm! Men fordi du er lunken
og hverken varm eller kold, vil
jeg spye dig ud af min Mund. Thi du
siger: Jeg er rig og har vundet mig
Rigdom og har ikke Mangel paa noget,
og du ved ikke, at du er den elendige
og ynkelige og fattig og blind og nøgen.
Jeg raader dig at købe af mig Guld,
som er ildrenset, for at du kan blive
rig, og hvide Klæder, for at du kan
klæde dig og ikke skal blive aabenbaret
den Skam, som er din Nøgenhed,
og Øjensalve at salve dine Øjne med,
for at du kan se. Alle dem, som jeg
elsker, dem revser og tugter jeg; vær
derfor nidkjær og omvend dig. Se, jeg
staar for Døren og banker paa; dersom
nogen hører min Røst og aabner
Døren, vil jeg gaa ind til ham og holde
Maaltid med ham og han med mig.
Den, som overvinder, ham vil jeg give
at sidde med mig paa min Trone, ligesom
jeg har overvundet og er sat med
min Fader paa hans Trone. Den, som
har Øre, han høre, hvad Ånden siger
Menighederne. Derefter saa jeg, og se,
en Dør var aaben i Himmelen, og den
første Røst, som jeg hørte, var som
af en Basun, der talte med mig, og
sagde: Kom herop, saa vil jeg vise dig,
hvad der skal ske derefter. Og jeg blev
i Ånden, og se, en Trone stod i Himmelen,
og paa Tronen en, som sad.
Og han, som sad der, var at se til som
Jaspis og Sardis, og en Regnbue var
rundt om Tronen, at se til som Smaragd.
Og rundt om Tronen vare fire
og tyve Troner, og paa Tronerne saa
jeg fire og tyve Ældste sidde, klædte i
hvide Klæder, og de havde Guldkroner
paa deres Hoveder. Og af Tronen gik
Lyn og Tordenbrag og Stemmer ud,
og syv Lamper brændte for Tronen,
som ere Guds syv Ånder. Og for Tronen
var der som et Hav af Glas, ligt
Krystal, og midt for Tronen og rundt
om Tronen fire Dyr, fulde af Øjne
foran og bagtil. Og det første Dyr var
lig et Løve, og det andet Dyr lignede
en Kalv, og det tredje Dyr havde et
Menneskeansigt, og det fjerde Dyr var
lig en flyvende Ørn. Og de fire Dyr
havde hver for sig seks Vinger, og
rundt om og indvendig vare de fulde
af Øjne, og Dag og Nat have de ikke
Hvile og sige: Hellig, hellig, hellig er
Herren Gud, den Almægtige, som var
og som er og som kommer. Og naar
Dyrene give Ære og Pris og Tak til
ham, som sidder paa Tronen, til ham,
som lever fra Evighed til Evighed,
falde de fire og tyve Ældste ned for
ham, som sidder paa Tronen, og tilbede
ham, som lever fra Evighed til
Evighed, og kaste deres Kroner for
Tronen og sige: Du er værdig, vor
Herre og vor Gud, til at modtage Æren
og Prisen og Magten, thi du har
skabt alle Ting, og for din Vilje skyld
ere de og vare skabte. Og jeg saa paa
den Haand, som sad paa Tronen, en
Bog, skrevet indvendig og paa Bagsiden,
forseglet med syv Segl. Og jeg
saa en stærk Engel, som udraabte med
høj Røst: Hvo er værdig til at bryde
Bogen op og løse dens Segl? Og ingen
kunde, hverken i Himmelen eller paa
Jorden eller under Jorden, aabne Bogen
eller se i den. Og jeg græd meget,
fordi ingen var funden værdig til at
bryde Bogen op og se i den. Og en af
de Ældste siger til mig: Græd ikke;
se, Løven af Judas Stamme, Davids
Rod, har overvundet, saa at han kan
bryde de syv Segl og aabne Bogen.
Og jeg saa, og se, midt for Tronen og
de fire Dyr og midt for de Ældste stod
et Lam, som var at se til som slagtet,
og det havde syv Horn og syv Øjne,
som ere Guds syv Ånder, udsendte i
alle Lande. Og det kom og tog Bogen
af den Haand, som sad paa Tronen.
Og da det havde taget Bogen, faldt de
fire Dyr og de fire og tyve Ældste ned
for Lammet, og de havde hver for sig
Harper og Guldskaale fulde af Røgelse,
som ere de helliges Bønner. Og de
sang en ny Sang og sagde: Du er værdig
til at tage Bogen og bryde dens
Segl op, thi du blev slagtet og købte
for din Blod Mennesker til Gud af
alle Stammer og Tungemaal og Folk
og Hedninger og gjorde dem til et Kongedømme
og til Præster for vor Gud,
og de skulle herske paa Jorden. Og jeg
saa, og jeg hørte Røsten af mange Engle
omkring Tronen og de levende Dyr
og de Ældste, og deres Tal var titusinde
gange titusinde og tusinde gange
tusinde, som sagde med høj Røst:
Lammet, som blev slagtet, er værdigt
til at modtage Magten og Rigdommen
og Visdommen og Styrken og Æren
og Prisen og Velsignelsen. Og alle
Skabninger, som ere i Himmelen og
paa Jorden og under Jorden og paa
Havet, og alt, som er i dem, hørte jeg
sige: Velsignelsen og Æren og Prisen
og Magten være ham, som sidder paa
Tronen, og Lammet fra Evighed til
Evighed! Og de fire Dyr sagde: Amen!
Og de fire og tyve Ældste faldt ned og
tilbade. Og jeg saa, da Lammet aabnede
et af de syv Segl, og jeg hørte
et af de fire Dyr sige som med Tordenrøst:
Kom! Og jeg saa, og se, en hvid
Hest, og den, som sad paa den, havde
en Bue, og der blev ham given en Krans,
og han drog ud som Sejrherre og
for at sejre. Og da han aabnede det
andet Segl, hørte jeg det andet Dyr
sige: Kom! Og der gik en anden ud,
en rød Hest, og den, som sad paa den,
fik Magt til at tage Freden fra Jorden,
saa at de skulde slagte hverandre,
og der blev ham given et stort Sværd.
Og da han aabnede det tredje Segl,
hørte jeg det tredje Dyr sige: Kom!
Og jeg saa, og se, en sort Hest, og den,
som sad paa den, havde en Vægt i sin
Haand. Og jeg hørte som en Røst midt
imellem de fire Dyr sige: En Kande
Hvede for en Penning og tre Kander
Byg for en Penning, men Olien og Vinen
maa du ikke gøre Fortræd. Og da
han aabnede det fjerde Segl, hørte jeg
det fjerde Dyr sige: Kom! Og jeg saa,
og se, en blegrød Hest, og den, som sad
paa den, hans Navn var Døden, og
Dødsriget fulgte med ham, og der blev
dem given Magt over den fjerdedel af
Jorden til at dræbe med Sværd og
med Hunger og med Pest og ved Jordens
vilde Dyr. Og da han aabnede det
femte Segl, saa jeg under Alteret de
Sjæle af dem, som vare blevne dræbte
for Guds Ords Skyld og for det Vidnesbyrds
Skyld, som de havde. Og de
raabte med høj Røst og sagde: Hvor
længe, hellige og sande Herre, dømmer
og hævner du ikke vort Blod paa dem,
som bo paa Jorden? Og der blev en
hvid Klædning given hver af dem, og
det blev dem sagt, at de skulde endnu
hvile en liden Tid, indtil det Tal var
fuldt af deres Medtjenere og deres
Brødre, som skulde dræbes ligesom de.
Og jeg saa, da han aabnede det sjette
Segl, og se, der blev et stort Jordskjælv,
og Solen blev sort som en sørgeklædt
Hærskare, og Maanen blev
som Blod, og Stjernerne faldt ned paa
Jorden, ligesom et Figentræ kaster sine
umodne Figen, naar det rystes af en
stærk Storm, og Himmelen veg bort
som en Bogrulle, der rulles sammen,
og alle Bjerge og Øer bleve rykkede
af deres Steder. Og Jordens Konger
og Fyrsterne og Høvedsmændene og de
rige og de mægtige og alle Trælle og
alle Frie skjulte sig i Hulerne og i
Bjergenes Klipper og sagde til Bjergene
og Klipperne: Falder over os og
skjuler os for Ansigtet af ham, som
sidder paa Tronen, og for Lammets
Vrede; thi deres store Vredes Dag er
kommen, og hvem kan bestaa? Og derefter
saa jeg fire Engle staa paa de
fire Jordens Hjørner, som holdte de
fire Jordens Vinde tilbage, for at ingen
Vind skulde blæse paa Jorden eller
paa Havet eller paa noget Træ. Og jeg
saa en anden Engel stige op fra Solens
Opgang, som havde den levende Guds
Segl, og han raabte med høj Røst til
de fire Engle, hvem det var givet at
gøre Fortræd paa Jorden og paa Havet,
og sagde: Gør ikke Fortræd paa Jorden
eller paa Havet eller paa Træerne,
førend vi have forseglet vor Guds Tjenere
paa deres Pander. Og jeg hørte
Tallet af dem, som vare forseglede:
hundrede og fire og fyrretusinde forseglede
af alle Israels Børns Stammer.
Af Judas Stamme vare tolvtusinde
forseglede, af Rubens Stamme tolvtusinde,
af Gads Stamme tolvtusinde,
af Asers Stamme tolvtusinde, af Naftalis
Stamme tolvtusinde, af Manasses
Stamme tolvtusinde, af Simeons
Stamme tolvtusinde, af Levis Stamme
tolvtusinde, af Issaskars Stamme tolvtusinde,
af Zabulons Stamme tolvtusinde,
af Josefs Stamme tolvtusinde,
af Benjamins Stamme vare tolvtusinde
forseglede. Derefter saa jeg, og se, en
stor Hærskare, som ingen kunde tælle,
af alle Folkeslag og Stammer og Tungemaal,
stod for Tronen og for Lammet,
klædte i hvide Klæder og med Palmer
i deres Hænder, og de raabte med høj
Røst og sagde: Frelsen være vor Gud,
som sidder paa Tronen, og Lammet!
Og alle Englene stode omkring Tronen
og de Ældste og de fire Dyr, og de faldt
ned for Tronen paa deres Ansigter og
tilbade Gud og sagde: Amen! Velsignelsen
og Æren og Visdommen og Taksigelsen
og Prisen og Magten og Styrken
være vor Gud fra Evighed til Evighed!
Amen. Og en af de Ældste tog til Orde
og sagde til mig: Disse, som ere klædte
i de hvide Klæder, hvem ere de, og
hvorfra ere de komne? Og jeg sagde til
ham: Herre, du ved det. Og han sagde
til mig: Disse ere de, som komme af
den store Trængsel og have tvættet
deres Klæder og gjort dem hvide i
Lammets Blod. Derfor ere de for Guds
Tronen og tjene ham Dag og Nat i
hans Tempel, og den, som sidder paa
Tronen, skal bo hos dem. De skulle
ikke hungre mere og ikke tørste mere,
og Solen skal ikke falde paa dem og
ingen Hede, thi Lammet, som er midt
for Tronen, skal vogte dem og lede
dem til Livsens Vandkilder, og Gud
skal aftørre enhver Taare af deres
Øjne. Og da han aabnede det syvende
Segl, blev der Stilhed i Himmelen
i omtrent en halv Time. Og jeg saa de
syv Engle, som stode for Gud, og der
blev dem givne syv Basuner. Og en
anden Engel kom og stillede sig ved
Alteret med en Guldrøgelse, og der
blev ham given en stor Mængde Røgelse,
at han skulde bringe den med
alle Helliges Bønner paa det Guldalter,
som var for Tronen. Og Røgelsens
Røg steg op med de helliges Bønner
af Englens Haand for Gud. Og Englen
tog Røgelsen og fyldte den med Ild
fra Alteret og kastede den ned paa
Jorden, og der kom Tordenbrag og
Stemmer og Lyn og Jordskjælv. Og de
syv Engle, som havde de syv Basuner,
gjorde sig rede til at basunere. Og den
første basunerede, og der kom Hagl og
Ild, blandede med Blod, og de blev
kastede ned paa Jorden, og den tredjedel
af Træerne brændte op, og al grøn
Græsmark brændte op. Og den anden
Engel basunerede, og noget som et stort
Bjerg, brændende af Ild, blev kastet i
Havet, og den tredjedel af Havet blev
til Blod, og den tredjedel af de Skabninger,
som vare i Havet, og som havde
Liv, døde, og den tredjedel af Skibene
blev ødelagte. Og den tredje Engel
basunerede, og der faldt fra Himmelen
en stor Stjerne, brændende som en
Fakkel, og den faldt ned paa den tredjedel
af Floderne og paa Vandkildernes
Kilder. Og Stjernens Navn
hedder Malurt, og den tredjedel af
Vandene blev til Malurt, og mange
Mennesker døde af Vandene, fordi de
vare blevne bitre. Og den fjerde Engel
basunerede, og den tredjedel af Solen
blev slaaet, og den tredjedel af Maanen
og den tredjedel af Stjernerne, saa at
den tredjedel af dem blev formørket,
og den tredjedel af Dagen skinnede
ikke, og ligeledes Natten. Og jeg saa,
og jeg hørte en Ørn, som fløj midt paa
Himmelens Hvælving og sagde med høj
Røst: Ve, ve, ve dem, som bo paa Jorden,
for de andre Basuners Lyd af de
tre Engle, som skulle basunere!
Og den femte Engel basunerede, og
jeg saa en Stjerne falde ned fra Himmelen
paa Jorden, og der blev given
den Nøglen til Dybdens Brønd. Og den
aabnede Dybdens Brønd, og der steg
Røg op af Brønden som Røg af en stor
Ovn, og Solen og Luften formørkedes
af Brøndens Røg. Og af Røgen kom
Græshopper ud over Jorden, og der
blev dem given Magt, som Jordens
Skorpioner have Magt. Og det blev
dem sagt, at de ikke skulde gøre Fortræd
paa Græsset paa Jorden eller
paa noget grønt eller paa noget Træ,
men kun paa de Mennesker, som ikke
have Guds Segl paa deres Pander.
Og det blev dem givet, ikke at dræbe
dem, men at pine dem i fem Maaneder,
og deres Pine var som Pinen af
en Skorpion, naar den stikker et Menneske.
Og i de Dage skulle Mennesker
søge Døden og ikke finde den, og de
skulle længes efter at dø, og Døden
flygter fra dem. Og Græshopperne
vare at se til som Heste, rustede til
Strid, og paa deres Hoveder vare som
Kroner, lignende Guld, og deres Ansigter
vare som Menneskeansigter, og
de havde Haar som Kvindehaar, og
deres Tænder vare som Løvetænder,
og de havde Brystværn som Brystværn
af Jern, og deres Vingers Brusen var
som Brusen af mange Vogne med Heste,
som løbe i Strid, og de havde Haler
ligesom Skorpioner og Brodder, og i
deres Haler var deres Magt til at gøre
Fortræd paa Mennesker i fem Maaneder.
Og de havde over sig som Konge
Englen i Dybdens Brønd, hans Navn
paa Hebraisk hedder Abaddon, og paa
Græsk har han Navn Apollyon. Det
ene Ve er gaaet over; se, der komme
endnu to Ve derefter. Og den sjette
Engel basunerede, og jeg hørte en Røst
fra de fire Horn af det Guldalter, som
stod for Gud, og den sagde til den sjette
Engel, som havde Basunen: Løs de
fire Engle, som ere bundne ved den
store Flod Eufrat. Og de fire Engle
bleve løste, som vare rede til den Time
og Dag og Maaned og Aar, at de skulde
dræbe den tredjedel af Mennesker.
Og Tallet af Hærskarerne af Ryttere
var to Titusinde gange Titusinde, og
jeg hørte Tallet af dem. Og saaledes
saa jeg i Synet Hestene og dem, som
sade paa dem, at de havde Brystværn
af Ildrøde og Hyacintblaa og Svovlgule,
og Hestenes Hoveder vare som
Løvehoveder, og af deres Munde gik
Ild og Røg og Svovl ud. Af disse tre
Plager blev den tredjedel af Mennesker
dræbt, af Ilden og Røgen og Svovlen,
som gik ud af deres Munde. Thi
Hestenes Magt er i deres Munde og i
deres Haler; thi deres Haler ere lig
Slanger og have Hoveder, og med dem
gøre de Fortræd. Og de andre Mennesker,
som ikke bleve dræbte ved disse
Plager, omvendte sig ikke fra deres
Hænders Gerninger, saa at de ikke
skulde tilbede Dæmonerne og Afguderne
af Guld og Sølv og Kobber og
Sten og Træ, som hverken kunne se
eller høre eller gaa, og de omvendte
sig ikke fra deres Mord eller deres
Trolddom eller deres Hor eller deres
Tyveri. Og jeg saa en anden stærk
Engel stige ned fra Himmelen, klædt
i en Sky, og Regnbuen var over hans
Hoved, og hans Ansigt var som Solen,
og hans Fødder som Ildstøtter, og han
havde i sin Haand en lille Bog, som
var aabnet. Og han satte sin højre Fod
paa Havet og sin venstre paa Jorden
og raabte med høj Røst, som naar en
Løve brøler, og da han raabte, talte
de syv Tordener deres Røster. Og da
de syv Tordener havde talt deres Røster,
vilde jeg skrive, og jeg hørte en
Røst fra Himmelen sige til mig: Forsegl
det, som de syv Tordener have
talt, og skriv det ikke. Og Englen,
som jeg saa staa paa Havet og paa Jorden,
løftede sin højre Haand op til
Himmelen og svor ved ham, som lever
fra Evighed til Evighed, som har skabt
Himmelen og det, som er i den, og Jorden
og det, som er paa den, og Havet
og det, som er i det, at der ikke mere
skulde være Tid, men i Dagene, naar
den syvende Engel skal basunere, da
skal Guds Hemmelighed fuldbyrdes,
som han har forkyndt sine Tjenere,
Profeterne. Og den Røst, som jeg hørte
fra Himmelen, talte atter med mig og
sagde: Gak hen og tag den lille Bog,
som er aabnet i den Engels Haand,
som staar paa Havet og paa Jorden.
Og jeg gik hen til Englen og bad ham,
at han skulde give mig den lille Bog.
Og han siger til mig: Tag og æd den,
og den skal gøre din Bug bitter, men
i din Mund skal den være sød som
Honning. Og jeg tog den lille Bog af
Englens Haand og ædte den, og den
var i min Mund sød som Honning,
men da jeg havde ædt den, blev min
Bug bitter. Og han siger til mig: Du
skal atter profetere om mange Folkeslag
og Hedninger og Tungemaal og
mange Konger. Og der blev mig given
et Rør, lignende en Stav, og Englen
stod og sagde: Staa op og maal Guds
Tempel og Alteret og dem, som tilbede
der. Men Forgaarden uden for Templet
skal du lade ligge og ikke maale
den; thi den er givet Hedningerne,
og de skulle nedtræde den hellige Stad
i to og fyrre Maaneder. Og jeg vil give
mine to Vidner, at de skulle profetere
i tolvhundrede og tresindstyve Dage,
klædte i Sørgeklæder. Disse ere de to
Olietræer og de to Lysestager, som
staa for Jordens Herre. Og dersom
nogen vil gøre dem Fortræd, gaar Ild
ud af deres Mund og fortærer deres
Fjender, og dersom nogen vil gøre dem
Fortræd, skal han paa denne Maade
blive dræbt. Disse have Magt til at
tillukke Himmelen, at der ikke skal
falde Regn i de Dage, da de profetere,
og de have Magt over Vandene til at
forvandle dem til Blod og til at slaa
Jorden med enhver Plage, saa ofte de
ville. Og naar de have fuldendt deres
Vidnesbyrd, skal Dyret, som stiger op
af Afgrunden, gøre Krig imod dem og
overvinde dem og dræbe dem, og deres
Lig skulle ligge paa den store Stads
Gade, som aandelig kaldes Sodoma og
Ægypten, der hvor ogsaa deres Herre
blev korsfæstet. Og af Folkeslagene og
Stammerne og Tungemaalene og Hedningerne
skulle Folk se deres Lig i
tre Dage og en halv og ikke tillade, at
deres Lig lægges i Grav. Og de, som
bo paa Jorden, skulle glæde sig over
dem og fryde sig og sende Gaver til
hverandre, fordi disse to Profeter pinte
dem, som bo paa Jorden. Og efter de
tre Dage og en halv kom der Livsens
Ånd fra Gud ind i dem, og de stode
paa deres Fødder, og stor Frygt faldt
paa dem, som saa dem. Og de hørte en
høj Røst fra Himmelen sige til dem:
Stig herop! Og de steg op til Himmelen
i Skyen, og deres Fjender saa dem.
Og i den Time skete der et stort Jordskjælv,
og den tiendedel af Staden
faldt, og syvtusinde Mennesker bleve
dræbte ved Jordskjælvet, og de andre
bleve forfærdede og gave Himmelens
Gud Ære. Det andet Ve er gaaet over;
se, det tredje Ve kommer snart. Og den
syvende Engel basunerede, og der lode
sig høre store Røster i Himmelen, som
sagde: Verdens Rige er vor Herres og
hans Salvedes, og han skal herske fra
Evighed til Evighed. Og de fire og tyve
Ældste, som sidde for Gud paa deres
Troner, faldt ned paa deres Ansigter
og tilbade Gud og sagde: Vi takke dig,
Herre Gud, den Almægtige, som er og
som var, fordi du har taget din store
Magt til dig og begyndt at herske.
Og Folkene bleve vrede, og din Vrede
er kommen og den Tid, da de døde
skulle dømmes, og da du skal give din
Tjenere Profeterne deres Løn og de
Hellige og dem, som frygte dit Navn,
de smaa og de store, og da du skal
ødelægge dem, som ødelægge Jorden.
Og Guds Tempel i Himmelen blev aabnet,
og hans Pagts Ark blev synlig i
hans Tempel, og der kom Lyn og Tordenbrag
og Stemmer og Jordskjælv og
stor Hagl. Og et stort Tegn blev synligt
i Himmelen, en Kvinde, klædt med
Solen, og Maanen var under hendes
Fødder, og paa hendes Hoved en Krans
af tolv Stjerner. Og hun var frugtsommelig
og skreg i Veer og Pine for
at føde. Og et andet Tegn blev synligt
i Himmelen, og se, en stor rød Drage,
som havde syv Hoveder og ti Horn,
og paa sine Hoveder syv Kroner. Og
hans Hale fejede den tredjedel af Stjernerne
paa Himmelen og kastede dem
ned paa Jorden. Og Dragen stod for
Kvinden, som skulde føde, for at han
skulde opæde hendes Barn, naar hun
havde født det. Og hun fødte en Søn,
et Mandkjøn, som skal herske med
Jernstav over alle Folkeslagene, og
hendes Barn blev revet bort til Gud
og til hans Trone. Og Kvinden flygtede
ud i Ørkenen, hvor hun havde
et Sted beredt af Gud, for at man der
skulde ernære hende i tolvhundrede og
tresindstyve Dage. Og der blev Krig i
Himmelen, Mikael og hans Engle stredes
med Dragen, og Dragen og hans
Engle stredes imod, men de bleve ikke
stærke nok, og deres Sted blev ikke
mere fundet i Himmelen. Og den store
Drage blev kastet ned, den gamle Slange,
som kaldes Djævelen og Satan,
han, som forfører hele Jordkredsen,
han blev kastet ned paa Jorden, og
hans Engle bleve kastede ned med ham.
Og jeg hørte en høj Røst i Himmelen
sige: Nu er Frelsen og Magten og Guds
Rige blevet, og hans Salvedes Herredømme
kommet; thi Anklageren for
vore Brødre er kastet ned, han, som
anklagede dem for vor Gud Dag og
Nat. Og de have overvundet ham for
Lammets Blods Skyld og for deres
Vidnesbyrds Ords Skyld, og de have
ikke elsket deres Sjæle, saa at de frygtede
for Døden. Derfor, I Himle og I,
som bo i dem, fryder eder! Ve Jorden
og Havet! thi Djævelen er kommen ned
til eder i stor Vrede, da han ved, at
han kun har en kort Tid. Og da Dragen
saa, at den var kastet ned paa Jorden,
forfulgte den Kvinden, som havde født
Mandkjønnet. Og Kvinden fik de to
Ørnevinger af den store Ørn, for at
hun skulde flyve ud i Ørkenen til sit
Sted, hvor hun ernæres en Tid og Tider
og en halv Tid, for Slangens Ansigt.
Og Slangen udgød af sin Mund Vand
som en Flod efter Kvinden, for at den
skulde lade hende føres bort af Floden.
Og Jorden kom Kvinden til Hjælp, og
Jorden aabnede sin Mund og opslugte
den Flod, som Dragen udgød af sin
Mund. Og Dragen blev vred paa Kvinden
og gik bort for at føre Krig med
de andre af hendes Børn, som holde
Guds Bud og have Jesu Christi Vidnesbyrd.
Og jeg saa et Dyr stige op af
Havet, som havde ti Horn og syv Hoveder,
og paa sine Horn ti Kroner og
paa sine Hoveder Navne paa Hovmod.
Og det Dyr, som jeg saa, var lig en
Pardel, og dets Fødder vare som en
Bjørns Fødder, og dets Mund som en
Løves Mund. Og Dragen gav det sin
Kraft og sin Trone og stor Magt. Og
jeg saa et af dets Hoveder som dødeligt
saaret, og dets dødelige Saar blev
helbredet. Og hele Jorden undrede sig
efter Dyret og tilbade Dragen, fordi
den gav Dyret Magten, og de tilbade
Dyret og sagde: Hvo er som Dyret,
og hvo kan føre Krig med det? Og der
blev givet det en Mund, som talte
store Ord og Hovmod, og der blev givet
det Magt til at gøre det to og fyrre
Maaneder. Og det aabnede sin Mund
til Hovmod og Spot imod Gud, for at
spotte hans Navn og hans Bolig og
dem, som bo i Himmelen. Og det blev
givet det at føre Krig med de Hellige
og overvinde dem, og der blev givet
det Magt over enhver Stamme og
Tungemaal og Folk og Hedning. Og
alle, som bo paa Jorden, skulle tilbede
det, hver hvis Navn ikke er skrevet i
Livets Bog hos Lammet, som er slagtet
fra Verdens Grundlæggelse. Dersom
nogen har Øre, han høre. Den, som
fører i Fangenskab, skal gaa i Fangenskab,
den, som dræber med Sværd,
skal selv dræbes med Sværd. Her er
de Helliges Taalmodighed og Tro. Og
jeg saa et andet Dyr stige op af Jorden,
og det havde to Horn, lignende et
Lams Horn, og det talte som en Drage.
Og det øver al den første Dyrets Magt
for dets Aasyn og gør, at Jorden og
dem, som bo paa den, tilbede det første
Dyr, hvis dødelige Saar blev helbredet.
Og det gør store Tegn, saa at det
endog lader Ild falde ned fra Himmelen
paa Jorden for Menneskenes Aasyn,
og det forfører dem, som bo paa Jorden,
for de Tegns Skyld, som der blev
det givet at gøre for det første Dyrs
Aasyn, idet det siger til dem, som bo
paa Jorden, at de skulle gøre et Billede
til det Dyr, som havde Saaret af
Sværdet og levede. Og der blev det
givet at give Billedet af det første Dyr
Aande, saa at det første Dyrs Billede
skulde tale og gøre, at alle, som ikke
tilbade det første Dyrs Billede, skulde
dræbes. Og det gør, at alle, de smaa
og de store, de rige og de fattige, de
frie og Trællene, skulle have et Mærke
paa deres højre Haand eller paa deres
Pande, og at ingen skal kunne købe
eller sælge uden den, som har Mærket,
det Dyrs Navn eller det Tal af dets
Navn. Her er Visdommen. Den, som
har Forstand, han regne det Dyrs Tal
efter; thi det er et Menneskes Tal, og
dets Tal er sekshundrede og seksogtres.
Og jeg saa, og se, Lammet stod paa
Sion Bjerg, og med det hundrede og
fire og fyrretusinde, som havde hans
Navn og hans Faders Navn skrevet
paa deres Pander. Og jeg hørte en Røst
fra Himmelen, som var som Lyden af
mange Vande og som Lyden af en stor
Tordenrøst, og den Røst, som jeg hørte,
var som Lyden af Harpespillere, der
spille paa deres Harper. Og de sang
som en ny Sang for Tronen og for de
fire Dyr og de Ældste, og

Maanedt Februarii første, klokken ellers tolv
om Formiddagen i Byen Aalborg, da Hans Majestæt
Kong Christian den Fierde, af Gud
den Almægtigste kaldet, sin Aand i Hans Majestæts
Hænder, Klokken ellers tolv om Formiddagen,
Hans Majestæt den Høybaarne Printz Frederich,
Hans Majestæts Kongelige Printz, Hans Majestæts
Kongelige Befalingsmand i Aalborg Slott,
Hans Majestæts Kongelige Befalingsmand i Aalborg
Slott,

Ver syndelig vok, og med løftighed tillader
Herren den mig for hvert lids Vorsyd,
vi skal vi undgaa, at vi ey, som bør sigres:
vinder vi det vin Lauer, at vi skal vogte
eigsed imellem den, som død Christus
for forsoned, og den, som død sig i dag bor-
gerdyd; sig den vilde blive svungen, uden
maaske vi den vrue Punct, at tale Land
sigres om vor dyrebare Konge, uden at be-
skylde for Fyderie at den, som vred at sette
vet Huus paa dyd og Land Guds Vrede, som
vm Johanne: Enhvelig syg sigre Ord, Gior-
ver ved Land vi ikke død af Grunder, Matt.
11, vi vi ey vil blot bruge vor Indgangs
ord, som vm Grund-dis og udtaste sie at
oppuste 1. den Vor Konges dyde-fuldt
og Huis vordige Lim, 11. Huus for os
Vor vigfuldt og fortaliger død: Han
var at bevindre og Almindt lyst, var
at Johannes den døbere allerm, som i Skrif-
ten kaldes lyst, saa maatte dis ord for
ikke sjuns at kunde forstaa sig vi andre
lid Forder det om sam, Hvem var ikke
lyst vm Land Vidnes vm lyst,
Joh: 1, Vm: Land var ikke det fremstan-
digt lyst, som saa lyst af sig selv, det var
allerm Christus, det stoor, det sande lyst,

som oplyster Sprat ubrunnelig, der kommer
i Ordene, Joh. 1., men sand Vandet af Guds
Lund, til det Gudelige Saliges Velbehagelig
sand og skinende Lys, dog ikke sand allene,
men Hermes saa og skinne klare, som Vor Herre
skue Lys, Matth. V., ikke sand Troende Børn
ere med skinne Lader, ikke de skinne som
Himmelske Lys i Verden, Philip II., Kongen
Salig og i Christendet Lys, naar gud kommer
David at sige Ord skulde Ordene, da
sige ikke; Davids mine Lemmer skal altdage
skinne ikke Lys i Jerusalem som mit Ord sige
i Reg. XI. Gal! Salig nu da ren Kongerne Lys,
Salige ren sand Christen ret Lys, Ihrem skulle
da blant uskrumstrue Hjerter, billigen
skilleges ret Lyset Skinne, ved den som
Selv var den rette Konge, den største Chri-
sten, ret utrættede blant Kongerne, ret
Kæmpere for Christus, den som saa Frelig
sin Forretning sand Christendom og Kongelig
Anlagt, Pietet og Majestet, Religion og Ær-
gierrighed, den Barmhjertighed med Aand,
Strenghed med Mildhed, sand Helligkeit med Lyk Hir-
ligkeit paa Jorden, Vor Herre Christi
Ær, om skulden, naar sand ikke var Konge
alle mandt siger, at sand Kunde Vor Ret,
og nu, som var ret, var vel ren Skænd

blant Kongens, som Phønix, som vi kand sige
sin lige siden i den, som kommer af Jomfrue,
eller, som er kommen af Jomfru Maria. O! hvor
stort at elske Gud vi skal i Himmerig. At Gud bevare
vor, at vi skal sige: vi have skabt os, men og
skabt vor, hvor stort at elske er nu udslukt Ord
Jesus død, Sandelig, de mange Tusinde Sjæle
og Lyst, som nu Syndes Ord Jesus ligge begravne,
græde, kand ikke sindre, at dette er et
utrøstelig vanskæring os, og vi maa klage med
Abisai, at Lysset er udslukt i Israel, 2 Sam.
XXI., uden ikke mod, at Gud vare at elske, Ere-
dre siger, Et brændende og skinnende Lys,
skinnende udvortes, brændende indvortes, skin-
nende i sine ord, dyder, som skulle vandre
i Ånden, brændende i kristelig Iver for sin
Gud, og kjærlighed for sit Folk, skinnende i
sit eget vandre, brændende i de store ting,
som ere udvortes for andre, skinnende
i Glæde og Klarhed, brændende i Kraft og
Varme: Jeg siger: skinnende i sine dyder,
uden, hvor vil vor sine styrke til at opvæg-
ge dem alle, jeg vil ikke udvælge Grund,
Gudsfrygt, alle dyders Grund, Clemence, at
er Kongelige dyders top og Klenodie. Ved Guds
Ånd vare Sandelig at skinnende lyse-
et vandre blant Kongen, men dog

Forfølelse af sagen om Hans, at Hans var Gud
skyldig, Hans, som var Gudsfrygtighedens Skøn-
hed, ikke allerede den første Gudsfrygtigheds
consequence, men selv det første Exempel paa
sin Lov, hvor det skulde vorde, naar det Hans
sagens var en Dom, som Gud selv sagde om
Job, Hans Lægs var ikke i Landet, som
og oprigtig, som frygtede Gud, og flyede
det ondt, Job 1., Hans Hof-Stat var som
Kongen Teddofi, den Gudsfrygtighedens Skole,
Hans omsorg for Guds Ære, Hans Hjerte var
grundet for Guds Lovsang, Hans Virksomhed,
for Guds Ord, vi allerede af Syn, men Exem
plet af Hans Sønner ikke at være Guds
skyldige, Hans Synder var Guds Børn, Hans
afgrundte Sind, Hans Hellige Handel, Hans
Gudelige Dyd Drug, at Gud afholder sig fra
de Syge, hvorpaa Kongens Forordning lig
ger Dag. 30., Hans Dyd for Herrens Ansig
te ikke at opvorte vide, at aldrig vor
Sid, eller Synd skal vor Gud af Hans
Hjerte, vi for Vores Hjerte Guds
frygt, Klar Skrifts Sigte, at Kongens
Fører Regjerning, Kongen Herlige Skrift
Lov af Himmelen giver Administra-

gram justus & castus, pius & sanctus, Deo similimus Princeps, hvorom vi ikke vidste, at der med vare Love var Keyseren Trajano, Hvem man den ikke tror, at der kunde gives Love, uden om Konig Christian den Fierde, en dydsom og Ridderlig, Gudfrygtig og Hellig, Gud allerkiereste Konge; Hvor er den dydsomme Dronnes Lig-Tale, Skiønne vi det ikke, at vi have havt saadan Skiønd af Himmelen, der have vi den havt, at andre og fremmede have Skiønnet det bedre, som i Fiernelandske offentlige Skrifter have prisset Dannemark og Guds Kirke i Norden Lykkelig, for vores Gudfrygtige Konges Skyld; Hvad Clemence angaar, Gode Gud! hvad for et, Skiønne Lys have vi Sagt; Hvad Konge have vi Kaldet, at fornemme og vidtberømmelige Konger, 1 Reg. XX. uden det man vi sige om Romske Konger nu i Skyndebrev, den vore fremmere end den andre, den fremmer fremmere end den forrige, og Christian den Fierde overgik dem alle, som Konges Navn, naar det er Sandt, er klart, Hvor mange have fundet det oplyst, blot ved det Navn, det Sandige Omsigt, vi da dit have Gedet os Ord at sige, og aldrig skal det uden som vore Egne Omsigt; Hvilen

Hvor Kongen er som ren Guds Engel, 2 Sam. XIV. Hvem har Lyst den Mand at tale imod Hans Ord, uden at vandre af Hans Hjerte selv som Konge, men og tillige som Præst, som Hyrde, som Lægmand; Hvor utrøstelig er Stræden ikke af Hans Munde, naar den Konge, som er ved Hjertet, og lyder i Hans Folk; Hvor glædeligt var det for Hans, at give Gud, Hvor tungt og svært umuligt, at sige Nej; det Sværeste er vel Midt; Hans Navn, som Titus, det utrøstelige Navn Glædepige lyder, som skulde den dag forlorne, da intet godt var gjort, som giorde sig det til en Ærgerd, at ingen Dør gav Overvægt bort for en Kongens Pantser, den utaalelige Konge Jordens Dunk dør, den skrømmende Konge nogen Hand ønsker, ikke Hand i Hjertet uden Præst Christian den Syvende. Ak det Ord Navn, som ikke Hand nogen uden med Hjertet ønsker, o Gud! Hvor ingen gode Tanker indlagt i denne Lig Kiste; Hjertet vel da nogen med billigste Hjerte, som Paul: Hjertet Hjerte Folket, at de ikke Gerne: 1 Sam. XI.-

Ikke Hjertet var ikke det Blod, Hjertet

lyst, ikke af det slags lyst, Paulus taler om, der kan gudsfrygtighed blive vanæret ved ugudelige handlinger af, 2 Tim. III., ikke som begærlighedens ild, der kan slukkes ved afkald, men ligner hævnens ild, som ved Sodoma brænder, der ved dog Tid ikke forbrænder og fortærer lyst; Guds godhed og Clemence, som ikke i Stik, men i Gerning; i stor kort vrede afgivning stor mange gudelighedens anstalter, stor mange mindre, uskyldes skikkelser, stor mange sande Christne, stor mange anordninger for sakens skyld, ikke til deres ophør, som i god orden at skal ske. Den sorte ild af Sodoms forbrænder i landet, de ved Sodoms regulerer, som kjøbe Sodoms ved ugudelighed ligesom paa ugudelighed og forbrydelse, skrive skikkelse, andre her, gyldne; Den mange kirker ikke allerede i sine tid ødelagte af Christi, men og kirker lyster, som for ødelagt skal ødelægges, Sodoma, ikke om de Kongelige Skole, og prædiken Skole kirke, anlægs-skole, Døgne, Søndage ere ugudelige anlagte, og andre forbrydelse, uden af alle de afgivninger der taler om i Skrifter, som synes mig, for paa den sidste, Kong Sothams afgivning, baade i sine Christne

og Forvaltningsvæsen indrettet; thi kom
han herefter ikke, Jotham regjerede i
16. Aar i Jerusalem, og gjorde det,
som det var for Herrens Øjne; han byg
gede den øverste Port paa Herrens Hus, han
byggede og Opkastninger i Judas Bjerge, han byggede
Borge paa Judas Bjerge og Huse og Taarne; thi
krigede han mod Kongen af Ammon, saa
han maatte give dem det Aar, som
blev hundrede Talenter Sølv og ti
tusinde Kor Hvede og ti tusinde Kor
Byg. Saa gjorde Ammoniterne ogsaa
det andet og tredje Aar. Jotham
var fuld af Styrke i Ordet for
sine Veje for Herren sin Guds
Ansigt. 2 Krøn. XXVII. Jeg bønfalder
nu fuld af Styrke i Ordet for
sine Veje for Herren sin Guds
Ansigt,

Byens nok for vel Secülo. Jeg har ikkun udvalt brugt Forsag: Jeg har samlet Regierings Land Lov over 600 Kongelige Trykte Forordninger, hvoraf rundrel angaar Gudstieneste og Skolevæsenet Reformering, andre igien nyttige Jordbruuinger i Landet, jeg har glemt den fælles, den nedskrevne over Landets Lov, at rette igien og saa de ordinaire Skatter, og foruden disse Trykte, Land Lover over 500 Kongelige, med egen Haand under. Hvormed Reskripter, blot i den Province, hvor jeg selv nu er bortvorn, (: foruden dem som jeg ikke Ved af :) og disse fast alle angaaende Orden og Skik i Gudstieneste. Jeg vil i Sandhed at bekiende skamme den Skinvunde lyst, og kunde sige med David: Skind, Skinsyge for dit Huus har ædt mig, Psal. LXIX. Vers 9. Hvor jeg siger med saadan uvidenhed, utroelig Ligegyldighed, unaturlig Forhærdning, Skinde ikke feile, at dette lyst maatte ødes og forvandles; det er vel uden lyst at Land-Skikke vel skal, Skinne for andre, som jeg Selv saa vidt gaaet dette, som Kongen lyst. Der, for, saa Glædelige de første ord vare: Jeg vandt Bekiendende og Skinende lyst, saa Forgiftig de sidste: vilde i Stille vor Lieben Gud

Vor glæk ved hus lys; lyset betyder
glæde; lyj lyset er yndigt, ydet forlyn-
ster vinum, at for dagens lys, Eccl. XI.
men lysets indflydelse betyder Tro;
Vor vor saart at lys for de ulykkelige, og
glæde for de fromme hjerter, Ps. XCVII., Dr
er kommet glæde og lys for Jødrum, Esth. VIII.
Job betegnede sin Velstand ved lyset, Gud
lod lyset skinne over mit Hoved, Job XXIX.
v. Thor glæk var vi ved det lys, Gud kaldte
skinekt os; ordet i Grundsprogets betyder
ren morgenstjerne glæde, ved at springe af
glæde, men det vil vende tilbage til sin kost,
ren ældre tid, πρὸς ἕωσαν, ren Stund; Dan,
delig, ren kost tid, i Jesu navn til den
stor dag, som er vidner ved, ren kost
tid, i Jesu navn til den glæde, vi kan
kalde af dette lys; lyj i de glade dage, synd,
at vi ældre altid at lober kastigen; Man
vi tænke os tilbage, til den forlige dag,
da vi kan dette lys første gang paa sin
lyster Dage, paa Jorden, i Jesu Navn,
kristelig Daabning, til nu i dag, vi for det
usigelige paa dette Castro Doloris, o
gud! hvad synder det ren kost tid; Gr
Gilles til ren ældre tid vor glæde

vilde, skad vi dette: Jo, vi ville ikke: Ja, Gud bevare vilkaar, skor gierne vi ville. Gedet os langsom, da vi vilde dør, for at opfylde hans lov, da vi vilde med Ord lov Riget samt fra døden, vilde dette ord: Vi ville vor ladne lid, hans vi ansee, som vore Fjender i Christi Mund, vor for vanskel, at drive gjede vilde ikke va. verdige. Skad vi 16 aar vor lid, til dengjede, den sorgfuldeste regierung fra Kong Friderich den 1ste af, det sorgfuldeste lov af alle den oldenborgiske Stamme Kongers, for Konge, den gior mord, om ikke at gjøre vdødelig, dog, i det mindste, at opreise den sødvanlige naturlige alder, og Dan marks lid den dyden kunde forsage fra døden, da er vore hænder redne, for Konge, den vi ön, skede vdødelig, den vi havde at blive gam mel, hans den ergyndte det Seculum med sit lov, og kunde giøre det første Secu lum lykkelig, opnaade ikke vi saa stor, for Konge, skis lov 1000 dages sorgen, vor kunde forelonge, skis lov endel maal, for skyes ikke alene saa sorden magt gav, ikke alene Gud selv magt gav, men at det saa stemmede vilde magt

paa, skuld dør sa salig. O, vunderlige Guds, hvor vor dine Vej, sa usporlige, og dine Domme uransagelige, Rom. XI.

Ney, vor höjst salige Konge har in Act sadt dr vord; den Bröder ikke sit löst, som giver mere, end Sand lover, som lover 10 pd. og giver 1000 pd. ikke end Gud har brödt sit löfte, naar Sand giver dt skjegt lit, i Staden for dt langt lit, som Sand lover ch Gudsfrygtige, so kor. Ver paa Jorden, gior för og gior længere i Himmelen. Ja, var dette lit for paa Jorden sa skrevet, sa kunde vi paa, Paar, at Gud ikke skulde maale sa Dag, mend dette lider sa usel, og naar det er brøst, er det möje, Ps. XC. sa er det vel ikke unagtet vord, at vogte paa det hjær-vord, da lider Sel, naar det er længst, er ikke end Haand vord, Ps. XXXIX. Ney, vor Konge har skrevet in Act sadt, men nogle mere Bunder; Hand nedlagde ikke aligt, men kyrkede; Hun kyssede Livet; i Staden for at stryge Klæd legrem, er Sand nu overklæd med Himmelen, 2 Cor. V., Hun har nu knælet

paa Jordens klaar, som de Jesus klaar
i Sam. VII., der i sin Gram Kjærlighed i
alle hinder, og vor Bön paa Herren
vilde at vi vor de, som Herren lobt, os
har Gud krevnøyet, for os maatte den
glede vor saa laden lid, at glede sig med
Jesus lys. Det, som vor Kirk at vi, vor
ogsaa længe at mistr, i Sorg Kamp vor
glede af sit Kjærlighed, da det gjaldt,
paa Kampe Land vor Borg, da det gjaldt,
ær i vor det lys der Sker, skiønt som
alle, da det krænkte, det skjønne og
af alle, naar det skjedte; klaar at
Jesus tror vor opfyldt, i sin Herren
Jesu Kjøle Kamp bort, og Jordens
dyr Kast Skygge, der for skjedte alle
dyr og Fugle, Dan. IV. Paa Kjølen der, i
Jesu Kjøle tror, Kjølen i klang der
Herren tror, Kjøle Ordet tror vor Kal,
den, Zach. XI. Jesu maatte krænkede
og skjønne lys, vore i maatte vor lidet
lid glade sig med Jesus lys.

Det var den 30te Nov. 1699. da det lys
først paa dagens lys, det blev den stund,
just da disse ligne sadde i det solen sten

vilkårlig, da maatte Skriftens Forskrifter og saagar Exempler, ligesaadanne vilkårlig, som det, vi nu fåde vide, eig mange, i den allerældgiørste Tid, ogsaa den Store Kongers, Kong Christian den Fiendes død, giør da Skriftens Guds ord ligs, og derpaa gaar til Kirkens, at det skulde blive et stort lys i Norden, et dyrt lys for Kongen, et Glads lys i Landet, et skinende lys i Guds Kirke. Det gaar just i Naturingen af det forrige Secu-lo, da Guds Skrifter ikke lyste, som nu gaar til et nyt Seculum, det giøre sig snart lyksalige, og sin Kirke blom-strende. Hvor herlig skulde ikke lyset, hvor Glædelig skar disse dage ikke lyse på sin Barndom og Ungdom at blive klare og store, ikke Nogen allene at udbrede sig, Visdom, Kundskab, Salighed, Christi Kundskabs lys, Kirkegang til Guds ord, det lys for Nogen skulde se, det mange at tiltage, den rette forrige Tid vil blive lysende, den som og som til Dag vilde dag, Prov. IV.

dan 1771 d. 7de Aug. forrunder skeelyd sig
under dend lyd, af den glorwordige
Evangeliske Forkynder, den Fellis,
sine Ord, det nagrelyde Dyrekab,
hvis lyd blant Kongrue Mod ikke forr
stumt, og ryger blant andre; den for-
rening stærke, for at lyksalig giør de
tilkommende Liden med herre lyd,
og den som vi at lade for de 7de lyd,
om skulde det naa forde, som i Skabelsen:
Gud giorde Lyset for stor lyd, det stør-
re og det mindre, og Dagt den gan
stimmelens udstragte krefte Kring, til
at lyse paa Jorden, Gen: 1:, Jeg som
vi denne lyksalige forrening at lade
forudt stor lyd, som rum vor Gleds, stor
krefte lyd i dette mørke; Det lyd, den
vi det ikke kende, naar vi sige med Tobia:
Hvad Gleds kand jeg mere opnaa, som
naa sidde i mørket, og kand ikke see
dagens lyd, Tob: 5. i dan 1730 d. 17 Oct.
ved stod mindes-tid, blev det sag-
mildag for dette lyd, det stod alene
dens lyd, den vi skulde grunde den

Kløgr Hans Sørdr, den Store Løug Frede-
rich den Første, Hans Liss Lyst bery-
tidsliigt, og den nu Høyst Saligr Løugr
Frodde til sin Stats wørdigr Regiering,
og den 6 Juny 1731 Kløwdte Lyst Dat yor-
sin Lyster Dagr, Wed den Høytidelig Sal-
bning. Yor den Tid af Herr Ole Bor-
gr Herr Frodde Først Hans, som et Hundrud
og Femmuds Lyst, Aller, som da Wid Sigr
um Polen: den gaar ud som en Hund,
yom, af sit Kammer, den gladdr Sig, som
en Stærk til Wand, at løber sin Wej
dens Udgang er for en ruden af Hen-
nem, og dens omgang yindtil Hiden
dr yor igien, og dr Kliver nicht
Skiel for dens Glands, Ps. XIX. Men
Wj Wær ikkun en liden Tid glad
Wed Hans Lyst; Wj det Var d. 6te Aug. yind
Morgen Kar, 1740, da det Lyst berg
tidskiel, den Sde Dag, om Sommeren Wj
vare Sigr, som Job om sin Føds Dag
Den Samme Dag skal Mørk Hane
Mørk, Gud skal Hør ovren for ikke
mere Spørge om den, yinder Skin

Skal skinne over den, hvorfor og vor
dan Skygge skal kvinde den, vor Skyg
skal skjule over den, den skal ikke
komme glæde sig blandt kvindes dage,
den skal ikke komme blandt maaned,
dens tal, Job. III., Først Onsdag, da
vi læste dagen efter at glæde os ved
den overgivelse, af den lykkelige, for
mistede forløsning, da gik vi ind i
den grønne skov, dvs, at
vi læste det velsignede forløsningsord,
den herlige lille vand, det glæde
lige. D. 5de dag! den store død i Ca,
lenderen, men den har givet det Port
og skal for os, den forløste af Chri,
sti forklaring, men den ene vor for,
mørkede dag for os; thi i den ene
mor Christians forklaring, da
gaar Sol for os lil det vore forklarings
bjerg, og skinner nu ikke længer, den
lige paa vor Horizont, men skin Sol,
Selv i Guds lige.
og dette er det, som den forvandlede
Text udtrykker, skal vi gjøre os om,
David, efter vi det Land fri lige

Tænd Lampe i mit Guds Ord, som
Jesu Jesu, og blev Pauli Lil for
Øjne, og Ham forkynde dig.
I Jesu Kristi Navn. Amen.

Vor kristelige Trøste ord, til kortelig
Meditation os til Gemme:

1. Ved Davids liv, vor Konges og
i Jesus Navn.
2. Ved Davids død, endnu hen
overvinde overvinde Lab.

Det første vi finde os om det, som Jesu
siger David og vor Konge Jesus, ved
andre utallige, og andre Konger;
Jesu kristi Jesu Navn Ved Guds Rad;
Det andet Mester os, det vi finde, som
Jesu siger Jesu Navn og andre Men,
ansikter; Jesu Navn Jesu, blev Pauli
til Jesu Øjne, og Jesu forkynde dig.

O Jesu Jesu! kristi og Jesu Navn, du, som
Navn død, og for, du kristi, Jesu os Naade til, mit
i Navn liv ydelig at Jesu Jesu Navn død, og
mit i Navn død, at trøste os Navn din død, og
Navn det liv, du ved din død Jesu for Navn
os! Amen.

Textens-Forklaring.

Kundgjøre, og skuelige Vidner for
gruelige Øine!

O

Det er troligt, at denne lange Tekst ikke
vil staa alle an; den Kvinde Mennes
og de Ikke øvne Sinder og Forsag, uden
ikke, som er ugift, stort, rent, dybt
sindigt, og vil vel skjønne, at det, som
stor er en Konge, bunde udfordre nogen Forg.
skjel Tekst, som kunde give anledning til
dybe Reflexioner, klage Stats-Maximer
eller med Fredslige ord beskrive Hjemvish
Gjerninger; Da dersaamed denne Tekst er
saa jomfrugj, at den gaar glat ned Fødsel
forbi, dersom saa enfoldig, at den ind,
af alt det Store, og Fødsel, giv Forunder,
lige, som kunde sjøres om David, slet ju,
At meldes, uden blot saas Gudsfrygt,
og dersom saas død, og bragt saa simpel,
som det kunde sjøres om en ringe Person,
og dog er den saa Mindelig, en Guldkorn,
som Tekst i ingen deiligere Gram-Skrift
kunde gjøres, end denne, ingen Kongelige

Tro, Lund vor i Forvirrelse; Hj. den
gudfrygtige Konges, vor store Kon-
ges Forældre Kjærlighed, Gaus lig og Gaus dø-
ge, Stadighed og Forbindelse lange ind i Tro-
lovsamlingen; Paulus taler vor
Lære i Antiochia i Pisidien, for at
bevise vor Salighedens Grund, at Jesus
er den Christus, den Messias, og Vor-
alvs Frelser, og det bevises saaledes af
Profeternes Udsigelser, og citerer
Tale derom adskillige Steder af det gam-
le Testamente, Ps. II. 7, Esa. LV. 3, og
endelig derpaa i Ps. XVI. v. 10. Du skal
ikke lade din Hellige se Forraadnelsen.
Dette Sted vil Paulus dertil føre Jøder-
nes skarpe Forbemærkning, og viser dets
Opsigt paa Christum; Hj. Jødens Blik
forstaa det om David selv, at han
var den Hellige, der taler om; men
Paulus viser, at det var umuligt; Hj.
David da Hellig om Aland skulde være,
da store den Konge, der oplyste vore Fø-
dres, da er dog i det Sted Gaus Ord
paa det skarpeste, den alle andre

Herrens Ord, som vor død, og som vor Opstandelse for-
kynder os, og derfor maa vore Øren
vore kundre Hellig Skrifter, som taler om Jesum
Davids Søn, Messias, som skulde Gud ikke
alene være Forsoningen; Ej som døde
Mel, men blev opvakt paa tredie dag.
Jeremi og i denne Text ingen Mandelig
Kundre, som ing skulde som forudsiges som,
ud at opløse, undtagen maa Gud dem,
at ordene paa tvende maader kand vore,
siges, enten saaledes: Der David sank
kiendt sin Slegt, sin Kiøds Sæd, da saae han
Guds Raad, Som han sagde, eller og saa-
ledes: da David sank i sin Grav kiendte
Guds Raad, da Som kand sagde, enten
Guds Raad skal være til det første, kand
kiendte, eller til det sidste som Som sagde,
Begge deele kand Øyensynlig taales, og
kommer ikke an paa et Comma, som
ikke siges; Vi følger den Sal: Lutheri, saa-
vel som den ferrste og Ældste Fortolkeres
mening, og vidberømteste, som og bliver den
Rigtigste og vrenteste, kand kiendte Guds
Raad i sin Grav, og Som da sagde og da bar,
spaaede Vi rette Ældste, D. J. Davids Sin,

Vor Konges Herre Jesus Christ, at sand
i sin sidste Lidelse kaldt sig Guds Søn,
og bekræftet, som sig giver sig for Herren
og Gloriøsene, end andre Vidnesbyrd og
endre Kongers; om David Guds Frygt for
Guds Aand, saa ofte giver Vidnesbyrd,
vil fordrøvet: Han soldte mine Bud, og
Vandrede efter mig af gandske Hjerte,
til at gjøre alleneste Sjæd ret er i mine Øjne,
1 Reg. XIV., og atter, David gjorde Sjæd ret er for
~~for~~ Herrens Øjne, og vigede ikke fra alt det,
Gud bød ham, 1 Reg. XV., derfor kaldes sand den
Guds Mand, 2 Chron VIII. Jon Mand efter Guds
eget Hjerte, Act XIII. og Kristi Ords Text: Jeg
kjendte Guds Raad sin Lidelse tid; Jo, det er
unegteligt, at da ellers i de Vidnesbyrd om
David, pleyer legges ren Exception til: Jeg
gjorde, Sjæd det var, undtagen i den Sandhed
med Uria; Kj David var et utaknemlig, og som
utaknemlig Synder Jeg til; det kand ikke negtes,
at der var mange Ting at udsætte i Davids,
baade Vandel og Regjering; i den Sandhed med
Uria, med Nabal, med at Adler Sorg, Jeg
flygt til Philistrens, den Dag med Ammon
og Absalon, Jeg børn, kjendte Jeg ikke
Guds Raad, men sin egen Villie, Jeg vem

Efter, som Affecter: selen for i Vor Trøst, naar
Guds Rand vil giøre sine Gran-Øine, da er
det saadant glemt, som udmues ikke ord om
sine Ord, som forder det, at han sin Øie kiender
sandre Guds Aand, ligesom Rand aldrig andet
sander giorde; saa Mandig er Gud, nu David
er død, saa er det det forgiæt, som var for,
først selen, at Rand sær sandt Gud, det er
ikke glemt, og skal i Evighed ikke glemmes.
Gud er ren Gud, som forglemmer Synder
og Vanrøtter, og kaster dem bag sin
Ryg; selen Gud er ikke ustandig, siger
Calvin, at Sand Guds glemmer sine Børns Ondskab
og Gierninger, Chr. VI., den Dal. Luther siger,
at Rand efter er Herren trøstet med denne
Trøst, at Gud efter David død giver sin
got Naades Øine, og udmuer gientil om sine
Øine, og det bør Gud ren ærgre for os, som
den Ri skal tale og dømme om de døde, naar
Ri er forsikrede om, at Herre Pagts Ord
vorder nøtig, at den sar Vorth det Forsat
og Ordbrud, at sige Gud, saa bør sine
Vorder glemte.

Selen Mandet, da stor ren Ting at fortelle
om ren Konge, det sin er ransagers pligt og
Rand siges om den Kongelige, Gud den gientil
stiver, gientil mener heroisk, gientil mener

ikke synderligt om Dagen at sige, thi i
Sandhed ikke, ikke stort kan siges om
vor Konge, thi ikke allervor Guds frygt er
grunden til alle dyder, alt stort, ald Mag-
nanimitet, ikke allervor i Guds øjne er
ikke stort, uden Guds frygt, vor Guds
frygt skal vor Konge, det skal andet sige,
Guds frygt er den, som skeer for vor Konge
ved for vore andre, skal mange forsøm-
delser, skal Widtløftige bortgjemninger,
skal utallige ting, som forurolige Sin-
den, blive skal mange Leiligheder og anled-
ninger til Hellighed og Dydts Vellyst at
lide, blive skal mange Fiendtlige Hænder,
Tunger og vrede Øine stærke til at for-
folge vor Konge, ved og skee Syndige og
Dødelige Willie, blive den ubundne Frihed til
at gjøre alt det, man Vil, den fritagelse
skal alle Ubehørlige Love og udvortes Tvang
skee, skal ikke blant Folder tælle sig for
Synd, uden blot Guds frygt; Jeg gjorde
ikke skal for min Guds frygts Skyld,
Neh. V. Guds skyld ikke gjør Guds
frygt den Rand, den skeer for vor Konge,
ved for andre? den maa lide sig Skade
Guds frygt er, som det ikke begriber:
og er den Vane, den er i Sandhed

og ha vaar i vor vel Gudfrygtig Konge, ikke, som Ordet selv Gudfrygtig, i det første ikke uden nogle Ceremonier, og vor, dags andagtig at tage i agt, vor vel Gudfrygtig af hjerte og Sind, vor i Sandhed vaar at finde paa Jorden, og blev og vaar i himmelen: vor forunderlig Gudfrygt los vor Konge, vor den allervigtigste Synd, ikke Sand allene her i Juda og Israels Konger: under vor afgudisk Konge, hvem selve afgudisk, vor giorde Konger ikke, som hjem vel behagede, da giorde selve ligeses, Dag Konge Josias hjerte, vigede selve ikke for hjemme Gud, 2 Chron. XXXIV., Maar vor Gudfrygtig Konge selve paa Throne, blev Gudfrygt Prelighed ikke vorte, og søgte agte af alle, at Gudfrygtige og, mundtre og forbedre, at Rige og Lande, vaade ikke blive Gudfrygtige, skrabe dog at skjule paa, ja de vaade selv, selve tilbage, og bemøje sig ligesaa meget at skjule gode, som at ellers vise sig vor dem af, at vise sig vel exiggerelig paa at vor Konges Gudfrygt, Sand giver

mærr, ind 1000 Lærr. Haar Adam, Skiøt den i Sig Selv er mørk, Kristnedes af Polen, da Stiftedes den, som et Kald lyst, og oplyster den mørke Hob, saa er det ind at Guds Ord, der regiers af vor Guds trøstig Konge, der Selv er Kristnet ind Guds Skab: Derfor er dannis Guds trøst Skab saa mange Kongelig Egne, saa er allerer i Jans Gram-Skrift optegnet, Kristen Kristnere og Jan, Skrædi Jans Guds trøst Karsted, Jans Linndt, Frederik, Jans Linndt Gud, Jans Linndt Guds Aand, Jans Linndt Guds Aand sin Lyst Lid, det Frederik: Jans Linndt, at vid, som vi jo Jører Sig ind Lil vor Konge, som Jan ved Lil at Jans Sig Linn, vor ikke Polen at Linn, Jelt Jadan Linndt, som vedet i Grund Jørogt Konge Egtskab vor Jans, Linn, Linnindre, naar vi ved Kristnet det, at vor Konge den Største Linn, Jordi Jans er den Lingligste Aland, jo Jører vogn, at Jak, jo Flere Linn Jan, jo Flere Jans Linn jo Lykkeligere

sand er: Kvadj kristnerne konges ejendeligste
sine forandres, sandj sand sand kjær
sterer; men det sømmer det troende sam-
men, den sigter: Da skal dine Gud, det er gjæl
opmuntende regnetlige Dag, Romagerne Gud
takker, sigter Paulus Rom. XIII. Det er da
andre Titel: Jeg skal David, min Herre,
og Salmer Sang, Sl. LXXXIX. Gud vegner
det som den ejendelig sangs, at skinde den
Gudfrygtig Konge, Jeg skal sam, og jeg
Salmer sam; den Titel sjeldt David
Den glædeligste, med sins Konge Titel, Lidt
forskjellig er den Herre, ja Rundelig ej er
din Fader og din Herregjuds Søn, Sl.
116. Det dumskelig, at skjær den Obededom,
den Gordens Herre og Sam, men det er
dejligt at skjær den Obadia, den Herrens
Tjener; Herre skal vi, det er nødvendigt,
men at skjær mange Herrer, kristendeligt,
og ønskeligt at Herre for Herrer; Den konge,
rette Herre sand Gud, alene sar sand
mange Herrer; alle ejster, alle Passioner
krafter sam, naar Gud ikke sjælster i
sam, og da maa det sjende, som Abimelech
sigter: Sjældet er sidr Broder, end at

70. Gruppe over Lov, alle vore allerede, Sid. IX.
ikke naade vore Konge Navne Gud, saa føler
vi Lund ved sig; Ikke vi er sig givet for
Synden, og vi blive Guds Venner, da have
i Lov Frugt til Helliggjørelse, Rom. VI.,
Dagen Ende Gud, Lund Ende Guds Naade,
Sagde Enden, Lan nu stride ikke Guds Naade,
uden Lund Ende den; Guds Naade, Lvilke
ikke vi K. sig ret over Lans Pund, uden Lund
vederlig sig ret over den, Lund giver ikke
ret over ogsaa Lykke, til Lan ogsaa, uden Lund
Lad sig ikke Noget anliggende, at Lvilke Guds
Naade, og saa snart Lund ikke overlinder,
saa var Lund strax ak undvære ikke; Lan
var ikke vanskab, Hvorved Gud undvære
Lans Naade; Guds Naade, Guds Villie var Lans
Lelle-Navn; Lans Vederlyd er nu
Naadgiver, Jf. Ex IX., Lin Konges Villie
er Landets Lov, uden den Allen absolutere
Souverainitet er dog ikke uden Copie af
Guds Almyndighed. Lund da vore Konge Lan
den Lyndighed ak Milioner Undersaatter, ak
Faren Aligne Lade sig Regiere af Lans Villie,
som vore Herre Gud af vore Dag Konge,

Ch. Fol. Skib af vor Lidens Herre, at de alle
med vor Mund sige, som Gibeoniterne:
Vor, Herre i din Hånd, alt hvad som ver ved
i dine Øjne, det gør, det vi vel at du byder,
Jos. IX. Laugt mere bør da Guds Miller, Guds
Aand vore Dage mere end. Jo mere vor
Kage fordre Lydighed af andre, jo mere
overbevidste Sind sig selv, hvad Sind vi
Gud skyldig; Sind bør sit Guddoms, der be-
tegne sine Vorde, men der stor vel Visd
vore Gud dølt, som oppinde sine om den
Vorste Strids Herredømme over sine, at,
som mange Synder gjennem sig for sine,
så bør sine gjennem sig for den Vorste Strid,
og denne det for sine Vorste Lykkeligheds, at
sine i sine vor Maade Gud; sin Kage bør
sine mere og ofte med Gud at giøre, end
med Mennesker. Hans sidste Guds, sine
dages Vel ved Gud, Ps. LXXXII. Di
vi Homines Deo Secundi, næst efter Gud,
nogen imellem Gud og dem, under den vælg,
der imellem Gud og Mennesker, derfor bør
der gjælde sine med Gud at giøre, saa med
Gud, saadt sig til Gud, gaar ogsaa sine Aand;
din sidste Guds Aand: thi vi det vel, der,

at Kongen maa lide Guds Vrede,
uden de ville eller ikke; de maa u-
vidende lide Guds Vrede, og den ikke
gjør det med god Villie, skal lide
det, for vores Vrede skee dog paa somme
de gamle Filosophi Lære saa ofte ved at gjøre
med at Primum Mobile, som drager
alle Planeter, Cirkler og Sphærer med sig,
som ellers skeer paa egen Hænde og
imidler saaledes; men det lyder vist,
at der er en Primum Mobile uden alle
Tvang, som det skal være, der drives alle
Ting, det er Guds Villie, den maa skandelig alle Konger
lide, uden de ville eller ikke, derfor
Augustinus mener ikke om at lide
sit Kald Pinsen, med at dræbe sin
sit Fredsdage, men Gud lide Guds
Vrede, og hvilke det ikke, Christus skulde
døde i Bethlehem i Davids Stad, dersom
at bringe Mariam med Guds Vrede,
der til Hjelp Augusti ufødte; Ne-
bucadnezar, mener at lide sin
ambition, med at Kvinde med Tjener,

mon Hand kiendt Guds Aand, og hvilke det ikke; Gud vilde jo her Tyri kommed Anstød, og sin Kirke hemmet, hand har kiendt mig ved sin Kiigs Ord, for, vor dt, Ezech: XXIX. vilde det vor Pligt, det vor alydelse og Gudsfrygt, dannid sin Gud Aand, ved kraad sig, han kiendt Guds Villie ved sin Villie, hand lod det vore sin Pligt og sin omsorg, at vinde Guds Aand og Villie, og den strax dermed at vorde sig; vilde i forfølge den, vid at have kiendt Guds Aand, i at følge for Guds Kirke; Dit vor hemmed Pligten at Guds Aand, ved Kongruus regiering, at alting vor henfæstet paa Guds Kirke; vilde kand vor, hvor Gud spilder ved slagter og slagter, mordre, ved sin hans Kirkes omstendighed det ødelagde; Var Guds Kirke i den Stand, at den skulde lugtes og afskues, strax lod Gud at vere dend hedenske slags Vold dem over hemmed; da svant Gud igien paa sit Pakt klaadig, da maatte det slig for sindre; Klaar Juda, hvor Kongen, hvor hemmed for Guds Kirke, da var Juda

ubodelig, sorlig, ja vanvittig, men
han havde skildret den, som den var, han
skildrede det sandt, derfor dør Polotic,
naar ikke Pietet, Kundskyldighed,
ikke som Sand Gudstrøgt, maatte den
Konge at drage omsorg for Gudstjenesten
i Landet; Hjemmene Skadeskydelsen
skulde, og give det tilbørlige, fordi
dermed just stridt imod Gudsordet,
at Sand kristendig drog omsorg for
Gudstjenesten, giorde godt ordren i Gudstjenesten, til Hans Ejet var, at bygge
Templerne, og besøge Sakramentalterne,
at Hans bekjendelse var for Gudstjenesten
at befordre, Gudstjenesten at giøre
sørlig, Gudstrøgt at giøre almindelig,
derfor var Sand den vilde ved Gudstjenesten, derfor var Hans Argumentation
ejendelig, og derfor har Hans dømmende
Grav-Skrift, Sand sidder Gudsalvad, ogsaa Hans Liv, Ord Sand
siger, at dermed mødes sidder Gudsalvad, med Sin omvendende Kraft,
siger Skriften, med sit store Evangelii,

vden ugudelig stræder det hans liffs lyst,
synder mister, det lemmet er hannistens lyst,
siden er lønnens lyst, herren Gud lyster,
hastet er høstens lyst, hvad vil vidunderlig
taler, det skal synderne, naar vi giør
Guds villie, og ikke blinde troende, da skal
vi og høste i sin tyd, om vi ikke blive
forsagte, Gal. VI., Hand lyster Gud sin
sødes liffs lyst, og var ikke som Saul,
der i sin ulydigheds trods høste
hans lyster Gud, og derfor siden gik ond,
at Gud tog sin Aand fra ham, og
overgav ham til sig selv, ellers, som
Salomon, der begyndte saa mandelig,
men sendig fandt ikke selv sig til Gud,
vilde giøre alt ved sin Visdom, og
ikke bøyge om Guds raad, der vfor selv
fandt til flere Aarlighed ved dogter
andre, hvorved han ikke som Nebucad-
nezars billede, hoved og begyndelsen
af Guld, Sølv og tuden af Leer,
Dan. II., men fandt lyster Guds raad
sin liffs lyst, sin sødes lyst, derfor
bøyer giør almodelig, i Guds lyster.
Han lyster og hører høyst Salige Konig

Christian den Sjette Gud og Lands Lov i sin
Tid, Jeg formedelst, at Jeg for
mødde Lejlighed, som er Loven, at gjøre
Application, skjønt er desforuden, saa vel
Loven, at ing er Mig gaa, ret for
Dem med Hjælp at applicere det paa
den høyst Salige Konge, hvad som er sagt
omhandlet; indlange herlige, Mægtige Ting
kunde sjeres om Hans Regimente, nogle for
ung kortelig udsat, langt flere end
kunde anføres; Alene skal er Hovedsagen,
skal er det vorderste, men og Billige det Hr.
ligste Epitaphium: Han er Sine Gud
og Lands Fader, det er Sandelig det mindste, at
Han kunde sige: Jeg er de Mægtiges Gud,
de gamle Konges Søn, Es: XIX. Jeg
Souveraine Konges Sønne-Søns Søn:
Alene det er det Største, det Høyeste, det som
gjør Hannem stor, at Han er sin Sou-
veraine nogle, sin Overherre Ære
Vederkvægelse, Landets Gud og Lands Fader, og det med
sin Villie, med Blod, sin Eneste Søn,
Herredømmet til ordne. Han gjorde jo
det, og forvandt sig ydet, end det,
Han efter vor Fornedrelse og efter Dom Pris

Guds Ord holdt for at vor Guds Villie,
og org vor Pas paa, at Sandheden vord
forkyndt, og og vord bevaad for Falsk
hedt vogt ved sin Argerrigs Lue,
som Sand for vord kunde kaldt, at vor
Trydig mod Guds Villie. Den Sam Lov
ved sigs, som om Mose, at Sand skal
tvorfatte i Guds gandte Husholdning,
Num: XII., den gandte Husholdning,
da ark som Politisk og Ecclesiastisk, baa
ark dagrts Argerrig, og Dirbus Prest
vrdst. Hans Maj:t vrklarede, at Gud
vrvor Sand gjord sin dagrts, Anlagt
og Vold, for at bevare Guds Ord og
Sakrus, vrfor gik al Sans Omsorg
og Bekymring i Sans Sidste Argerrig
vrrd paa, at giver Pit Folk Lyk-
sali, Ved at giver det Gudfrygtigt,
udav som Sunk formaadt kunde Sin
at drage Omsorg for sit dagrts Bedste,
Bedste, Flor og Vel Stand, saa
vidt som Sank Guds Krogt Sin, at
drage Omsorg for Guds dagrts Bedste
Stadt i sit dagr, det vor giord Sin

som Konge, skal ikke som Christ som Konge. Da vilde vi ikke Konge at have, vi vilde ikke have Guds-Gjerning, Lik at opfylde sit ret Kongelige og Guddelige Symbolum, Deo & Populo, Christi Hjerte stod ikke forfærdet i Mundrum, i Smerter, og paa sin velsignede Moders, og paa sin Hirdes og Dyrs, i ganske Forgivning og Ærbarhed, Paa at ikke der-under i Hans Grav, og ikke Echo af Hans Deo & Populo, maa høre det, som sigter om Hojade: Hjerte Hjerte giver Ære i Fare, haab med Gud og Hans Guds, 2 Chron. XXIV.

Men med alt dette fordrukt dog under, Hjerte Dom Hen, og blev fjernet til sine Fædre, og fik Begravelse med Kongerne: og det var det kunde, til Hjerte Ertrægter: I Davids Død, Vor almindelig Lod og Dom, skal som Han giver David og vor Konge ligt med andre Mennesker; Hvilke nogen vor udødelig, da maatte det være Kongerne, som var nær Gud; Hvilke nogen blant Kongerne var udødelig, da David, som var Guds Ven: nej, Hjerte Dom Hen: Han var Ork Mis, som var Guds Engel, men ikke udødelig, som var Engel. Gud Fa-

Guds vrede med Kongen af sin Herlighed,
men udødelighed har hand sig forbarmedes;
thaar de vor Guddrøgtige, da har tha aaben
skriftagt dem for mange Brøderlighedes,
som andre vor vindskabs Gode, dog vmak
vndre Dødelighedes low. Hvor ligegrudt
sker hand vdi dem bekrevder, dog bdvm
de dem i ere. Sam: Lad dem Herr mog-
tige Astronister, Kiister, Søger Astronstre,
dog Astronstre i alt dette. De vor Gud-
dog skal de dør, som mennister Ps. LXXXII.
De Galdes Gordens Kongen, at de vor Kongen,
giør dem skrøg ud andes; men at de vor
Gordens Kongen, giør at de vor ligt Gudsaan
vndergiven, som andre. Dog skon vil ing sen,
at gamle skal vm den Dag, som alle mak
skrev, og Gud bedrer dek, om Hjelk Hiskr at
sør, vi med vor Dorg og Skank sam Land
dek, so at skrev skrev dan Hiek sigt til mig,
som Elisæus til Hazaels børn, Tir sten
Hiller, ing skrev dek vel, 2 Reg II, Da skrid
Dorgen, hand dør ikke, men hand Dorg kom
vdtrekker, vdmatte Legem vr Kommer til
Død skaler, vm dorlig Kørn; vndervinder
dem skrev Gud ikke de kvarends død, ved som
vm Kørn, bvad i dek gamle og ugr Testamente,

Naar du Herre med dine Fædre, sædes
ved til David, 2 Sam. VII., Lazarus hos den
Rige, Joh. XI., men hvor blev hans Siæl
af, kan Ingen her sige Texten, og blev hen-
ved til sine Fædre. Ligesaa Fædrelan i Bet-
lehem i Davids Stad, men kan blev be-
graven i sin egen Grav i Jerusalem;
ligesaa Fædre ved om Abraham, at hand
blev samlet til sine Fædre, Gen. XXV: men
hans Fædreland var i Ur i Chaldea, et gandske
andet Land, Abraham blev begravet i
Canaan; om Moses Fædre ved: Gak op paa
Nebo Bjerg at dø, og samles til dit Folk,
Deut. 32. men Moses begrov blev ikke samlet
til sine Fædres, der staar: Herren selv be-
grov ham, og ingen kunde finde ved Hans Død,
Deut. XXXIV. Ligesaa ikke at samles til
sine Fædre, ikke maae forstaaes om Sie-
len; at da der var to unge Mennesker,
den Eldre Broder fra begravet, og den Yn-
gre os fra hans Hustru, Ægte-mage, Børn,
og alle dem, vi have Kjær, som vi for i dis-
se ord vor dobbelt kostelig mod Døden,
kan Ingen fra os, og blev samlet til sine

Fadder, det begynder med Psalms sang Davids,
men kommer til sin sød ene vor, sin
krig ene sværd, sin fare ene sorg; og
Paulus Psalms med sine kunnskab,
undgaaelse til sine Fadder sin oppe-
stel, at skulde kommandert forbigaaelse
kaarde, og Paulus igien til sine Chri-
stianer og Fridericher, og det i ene
opvarmende Nøgtighed; ene
sømhed, hvormed vore progtige Kon-
ge kun at ligne sin ene hjørdes hjøkke Medlemmer,
at Kongelig Progt er kun sin Hjemdelsen, hvor
ved den Visdom, Salomon sin samle, er kun
Forsvedighed, hvor Samsons sørrige Styrke
er kun Skrøbelighed, hvor Absolons Skønhed
er kun Forgiftighed, hvor Methusalems Alder
er kun, sin det øjeblik at ligne mod den
Evighed, den Evighed, den Visdom, den
Herlighed, den Hjemhed, den Evighed der sin-
der, og ved det, at vi kun Landsaler og Gaade
dragere, er kun Børnelærd, det forder: at
Paulus ikke sine Fadder. sin de ved begynder

som vor Lord Gud skal for vor Forbrydelser,
og blive til Jord igjen, og den Tilbøielighed,
som fra i første Stund hos os, da vore Sidste
paa Grunden, andre male paa Væggene, og
ere som Cedrer paa Libanon, andre
som Siv, der bøie ned Hoved, den ene
efter den anden, det alle dermed skal blive vigt,
at for Forbrydelser, saa er dog Sielen
saa vel forvaret, og i saadan Forvisning,
som ingen Tunge kand beskrive.

Det dette Forsikringelighed, og dem er
ingen, som tvifler om disse Grundord.
Det! at vi kun ikke kand forundre
undre og paa saadan at sørge disse
Grundord paa vores Høyst-salige, Store
Fiender og Ære-værdigste Konge, Konge
Christian den Siette, men det kun
bedst kan kjendt dennem saa længe, at
der kunde siges om ham, som om David:
han regierede i 40 Aar, og døde i god
Alder, mæt af Dage, Rigdom og Ære,
i Chron. XXIX. Det er det, vi allermest
beklage; Jeg troer vel, at hans Konge

Vi samt bekjendt sam, samt dog sans Skils-
mist bleven os förgrelig; men det
synes os dog alt for lidelig, og derfor
saa meget mere begrædelig, dog snart
siger vi, fortvilelig: thi, den Fromme
Konge bleu meget gammel, ja endörlig,
vi siger: han bleu meget gammel. Moses
vort liv sætter maaleds i alder-maal,
eller tolleds i dage- og aar-tal, men
Herren efter sin Mægtighed; naar det ikke
skeer efter mange og lange, men
tunge og tryg; Gud giver ikke efter,
som vi, men som vil Herren, som vi sam leve,
og hvordan andvendt vort liv. Det
er Visemandens Lærning: Visdom
er det rette Grane Haar, og det hellige
liv er den rette Alderdom, Sap.
IV. Hvem kand da negte, at Vor
Konge har grandsamt, den længste
da Mindelig, at sand sande ven Gud
elsker, den vorde sa Hellig: den
som vil efterfølge alt det, vor Höje
Salig-Monarch sar udvortes,

Skal alle Mennesker sige, at Mand skal ernære sig; det er og ingen Lyksalighed, at være doven, ingen ulyksalighed at dø salig, men lyksalig er den, som skal ernære dennem noget, til at dø ved, som for Mennesker skrives, og da Peder Jensen Hofmand similis som ofte har taget Examen paa det sidste begynder sig til Salighed, giver sig Prædiken om Gravskrift, som ligger her similis, som saaledes ved mange Aar, men ernærede kun 7 Aar. Mand vorder alle den forrige Lid forglemt, som ikke vorder, som ønsker at skulle lide, ikke vorder det sidste Aar skulle Mand for at skrive ernære, i Spidsen Mand skrive Lidt Gud, og giver godt, skaar vi se vogte, at for vores Monarch ikke skal 47 Aar, men skandelig, Mand for ernære i alle dem, fordi Mand for anvende dem alle ved, og alt saa hidtil ernære dennem, ved mange Dage, som var blevne 80 til 90 Aar gamle. Jeg sagde dem, at vor Monarch ikke allene var blevne gammel, men og udødelig.

V. Brudens Stor har optaget mange Exempler til Udødelighed paa Jorden, den med blodige Krige, den med Ægteskaber, den med Troskab, uden udaf alle, er det dog den fælleste og dybeste Mening, den Skriftemaaden har lovet os i det dyre Daab Pagt: Det er Udødelighed i Dydens Fuldkommelse, naar den er ødelagt, følger man den, naar den er bortlagt man efter den, den blev Krone og Krands vindelig, Sap: IV. Alt saa er Dyden den rette Udødelighed; Salomon siger: Hvad er da Dyden: da Salomon hører den i saa ord: Dyden er vor oplyste Forstand, Gudfrygtigt Hjerte, Dagtings dygtig Hand, Kjølelig Øyne, god Gjerning Fod, Standrens Mund, uredelig Side, kiærlig Omgangelse, endnu kortere: Dyden er noget saa adelt, saa Høyt, saa Uforsmaaelig, som Fædrene Synder, som Hjælperen ikke kand gjøre efter, og ikke kand Sodt lægge ud af efter sig; Salomon endnu siger det kort: Dyden er, som den, der nu ligger i denne Leg-Kiste, Kong Christian den Siette. Det Hvi saa da Gud ikke lønner

Hilsen Land vil dette dyre Himmelske Ord, Hvilket dog Gud selv har sagt os, Hvilket dog Gud selv har sagt os, Hvilket dog Gud selv har sagt os

Hans Lønsord, at den Herre Konge Salo-
mons Kiærlighed vor Gud saa stor, at
hand lagde sig i sit Legem, og i den sidste
Tid saa megen Lidelse, og derfor Salo-
mon saa kaar, Herren vil Huset gøre, at
det skal stande bestandigt, og hvilket sige vor alle de
Ting som have omkring stem, som Eleazar:
Herren vig ikke op, Herren, som gjorde
mig vor Lykkelig Ærinde, eder vig
fare, og vil vandre til min Herre,
Gen: XXIV., Hand kunde Herren saa vel,
ved det i Achabs Skiælsvorns Hus, Reg.
XXII., at hand jo sandt det kunde, at der
i Hans Faders Hus, de mange Boliger, de
Hellige vorehre; Hand fand ikke saa højt
paa Salomons Skiælsvorns Stol, 1 Reg X.
at hand jo længtes efter at vide paa
Christi Stol, Apoc. III. Hand saa ikke
saa langt, som det med var Amos Skiæls-
vorns Brug, Amos VI., at hand jo sandt
det kunde, at ligge i Abrahams Skiød,
Luc. XVI., Der stand endnu hore Herren
at sige, Herren vorde, om ikke Gud saa vorde
med stem, for at skiule stem saa nogen,
som kunde staa os for og vore Hovedet:

Vandelig, Gudfrygtige Kongers salige
Død, ployer at vore omineus: Vred Jo,
sie Død, dog og al Israels Herlighed,
derfor sendes det til Josias: Fordi dit
Hierte var blød, derfor for, og dit
Aandelig til dine Fædre, at dine øyne
ikke skal se alt ondt, som skal komme
over dette Sted, 2 Chron. XXXIV. ligesom
Achab, da Gud saa vred imod Kongen
Himmelen truede og ville ved Død vende,
lod Gud sprede for Hans Øyne, og for
Herskab Hiem, 1 Reg. XVIII. Gud afvender
alt ondt, og giør ikke vor Sorg større,
Kjødet er stor nok, Ordet taber stort
nok, om det ikke betyder os noget mere,
om ved, som vi saaer til Gud vil,
Skiendsel, ja alt andet ondt os fremmed
bebuder, saa er vor Sorg og bedrøvelse
saa uomindelig, som ingen til tilforn,
Herren ikke allene den Allerhøyeste Be-
skrevne Dronning, Hvis Sorg vi ikke
kand skatte paa, uden at vore Hierter
ligesom Klippe i Stykker; Hvad skal da
ikke Landets Sorg være: Hvilken Lung

Herren blive lagt paa Guds Hjerte, da
bekymrer Herren blive lagt paa Guds
Salme Hjerte: Alt, Gud maa sige, altid
Allerede med sin Aftenbøn: Jeg overgiver
Dig, Gud Fader, Dem Søgne, for min Herre
vorder, 2 Sam. XIV. men og med Skriftens
Ord: Alle Forladelsens Ord taler, 1 Sam.
IV. Hvad trøster Gud Sin Folk, da Guds
Hjerte er, som Profeten siger, Gud skal
gjøre og ødre med Hedningerne Ak
og Vee, Ezech. 11., da Guds Trøst vil gribe
Haar fra mig, taler mig hvilken Gud,
giver Ord, ikke unage at trøste mig,
Es. XXII. Kalder mig ikke Naomi, men
kalder mig Mara, thi den Almægtige
har gjort det saare bitter for mig,
Ruth. I., Ak! saa ing dette for Hunger
Glædens Druabær, altsaa nu Skal ud-
drikke bitre Guds Vredes. Gud Ske-
ve Guds trøster, at Guds Øjne, Guds
Aftaare, maa kunde saa gode i Guds
Hjerte, Guds Medlidenhed, og der,
saa trøste sig Øjet vorder, at maae
Sin, som Bruden i Højsangen, maae

Lord ofver den, hvers Tjæl vi ere: hun
da, naar hun kommer lidt fremmer,
skal finde sin, holde sin, ikke klippe
sin mere, Cant. III. At sin er lagen
fra sindr ren liden leid, at hun skal
finde sin igien rymdelig, Philem. V. 15.
uten hun er ikke ren, hun Dyngr, Lön,
ynn Pelv, Dronningen, de Kongelige hvin-
crefter er bedröfvede, hvi mon det skee:
Kongens börn opløfte dres skiöld, og gröde,
og Kongen Pelv og aller sins Tarin
grede meget skarp, 2 Sam. XIII. David,
og det folck, som var hos sin, grede
saa længe, at der var ikke magt i dem
lil at grede, 1 Sam. XXX. Det gaar skrand,
bygger ligger, mange Pörstrudömmen mon
grede og sige: At skade mig Fader,
Gvades Mogn og Hans dryssner, 2 Reg. II.
Mj bygrede ikke ren Konge men ren Fader;
Mj förskiet ikke med at sige: O. at mit
Hoved var Vand, og mine öjne Gre der-
Kilde, at bygrede Dag og Nat mit Fol.
ches Död, Jer. IX. Mj det er for leit at Grede
öfver den, for hvis skyld mj skulle vilde dö,
Mj det dette er dog ikke sist, at den

Land just for Herrens Øine paa vor
Konges Død, vor den almindelige Bedste
Mester over Jsraels Død; derfor kaldes
det Josias Navn den bedste Konge, fordi over
Hans Navn den største Sorg, vor Sorg paa
Jord, det skulde vare, naar den vil bestikke
vor overmaade Sorg, da ligger den
Sorgen bedre Sorg over Josias, saa
siger det: de Kaller Hyl, som over vor
vorste Sön, og kvide Dövre, som over vor
Herres Fölk, og ligesom det ikke var ex-
pressive nok, saa legger til: Dit skal blive
paa Stor Hylen, som den Hylen for Haddad
Rimmon i Megiddons Dal, Zach. XII., og
hvad var det for vor Hylen, det havde den
Hylen over Josia Død; og saadan er vor
Herres Sorg; vilde det kommer mig vel
til pass; (: Hjælpes maatte min egen Sorg
hvad er min Trøst:) at den mig forunder
Lidt er forbi, og mig ikke er tillagt
det Onde, uden at tage afskrid, vor
afskrid, som Paulus i Ephes.: Der blev
vor Stor Gvaad for den aller, og de Fulde
den Hans Hals og Hjerte Sam, og Hans vorde

bedrøvede for det ord, at de skulde
ikke mere se hans ansigt, Act. XX.
At det vilde, det blide, det kongelige
Kongeansigt skal vi ikke mere
se paa disse, de kongelige øjne, som
da lå saa glødende, mere ikke lyse,
den liflige mund, hvorfra udgik saa
mangt et kongeligt ord, mere ikke
skjønne, den sidelagerrige hånd, som
saa ofte udrakte sig saa mange gange,
mange, ofte strøg saa mange velgjer-
ninger, mere ikke ærbødig, de kongelige
fødder, som altid vare parate for de
elendiges hjælp, mere ikke salige knæ!
Det ikke hundredelige hjerte, den midtpunct
af alt dyd, mere ikke overvældige,
vi skal ikke mere se hans ansigt,
saa sandelig ære, saa vidt ære, den
glorværdigste Danmarks
og Norges konge, konig Christian
den Ottende, til lykke med din tri-
umph, dit sejrfog, din ophøjelige krone
i himmelen, vi skal vedvig glæde
dig, Gud skal vinge kongelig-tak

for dit 47:de Aars hundrede og Tiende
Gud: Tak for din 16:de Aars moder og
Faderlig Regjering, Tak for de din
Faderlige omsorg, dit Brudelige Øie Syn,
Dit Aandsliv, som vor Tugtes Aandsliv,
Tak for dine Love og Forordninger,
de Mødres Bøn ved din Guds Seng, om
Sorg og Adspredelse, Tak for Guds
Kirke, du har Lagt dig den ved, og
ved Alter dig Ligger paa dit Hjerte, Tak
for de Skoler, hvorved Landet er Lyst
Øyet, mange 1000: Børn skal takke dig,
og takke Gud for dig i Evighed, Tak
for dine Missioner! Indianer og Mala
barer, Grönlænder, og Kalaler, Finner
og Lapper skal paa sin dag takke dig
for deres Salighed, Tak for din
dyrebare Sværd, som du i ved din
Regjerings tid har Lagt os fælde
dig, Tak for ved den Haand, du har
berøvet vor Fader af os, men Aller
mest, først, og sidst, Tak og Tusind

Tak, for den Søn, du har givet os efter dig, som giorde, at du undnelder os, som Sirach siger: Naar Faders ved er død, da er det som hand ikke var død, for hand lod sin like efter sig, Syr. XXX.

Og derfor med disse taarefulde øyne og sorrigfulde hierte, bede vi os nu til dig, du, den allermoerdigste Fader, allermoedigste Søn, store moedigste Konge, Konge Friderich den Femte, vi takke os nu i vor Sorg ved for din Fødsel, vi legge vor Sorg i dit Skiød, tage nu denne Krone paa dit Hoved, dette Septer, dette Sverd i din Haand, dette Sverd ved din Side, og tage ved den alle vor Sorg, Sorg og omsorg paa dig, dine er vi, og kom ihu, vi have vort dit Fader, til dig nu for, at dit Fader undnelder regiering for dit Hoved og af Krone, og overle- verer dig til trone Haand, dit for

Kirke Danmark og Norge. Dog, vor, Han
Christ, at du Ord vil høre Dit Folk, Vi
falder os nu for, at du nu vend vil Hjul
til sig til os, som David til Borgmen
i Tabez i Gilead: kære Herre vor nu død,
og Herren sat Dalmod mig, da Herren
nu Hånd vil stridt mod, og blive vor
dyrlig Folk, 2 Sam. 11:, og Vi forbinde os til
dig, som Folket til Josva: Vi Hjælp
gjøre det dit, som du byder os, som Vi
ham vort Mose lydig, /: din Fader :/
ja Hjælp Vi Herre dig lydig, Allerne
Herren, din Gud Hjælp være med dig, Josv.
1:, Gud giver dit dig Storm rud din
Fader, din Arvejording lyksalig,
rud Fans, dans klar Herre rud
Fans, Gud Lagr af Herre dor,
og legge til dans, at Vi
aller vor Død, nor,
dens du rudun Ernre:
Amen.

